Mart 1990 Sayı: 88 Fiyat: 1000TL

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM

MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ

Başyazı

DEVRİM MÜCADELESİNE DAHA SIKI SARILALIM

Doğu Avrupa ve Rusya'daki modern revizyonizmin çöküşüyle, dünyamız, ikibinli yıllara yeni saflaşmalara gebe olarak girmektedir.

Türkiye'de bu gelişmelerin dışında kalamayacaktır. Bu gelişmelerden su veya bu şekilde nasibini alacaktır. Türk hakim sınıfları, modern revizyonizmin çöküşünü halka; "Komünizmin çöküşü" olarak göstermeye çalışsada, devrim mücadelesi durmayacak ve komünizm uğruna mücadeleler, dünyada olduğu gibi, ülkemizde de sürecektir. Partimizin mücadelesi bunun tanığıdır.

ve yoğun baskı altında kalan halkımızın mücadelesi günbe gün boy vermektedir. Başta işçi sınıfımız olmak üzere, halkımız demokratik hak ve özgülükler üzerindeki baskıların kaldırılması için mücadelesini yükseltmektedir. Bu mücadele İşçi sınıfı nezdinde ekonomik ve işçi haklarına konan yasaklara karşı mücadeleyle birleşirken, Öğrenci gençlik saflarında akademik-demokratik mücadele dönüşmektedir. Küçük üreticiler, taban fiyatlarına protesto amacıyla yer yer sokaklara dökülmekte, öfkelerini devlet dairelerini basarak göstermektedir. Kürt ulusu mücadelesini giderek yükseltirken, Kürt köylüleri Silopi, Nusaybin, Doğu Beyazıt'da, milli baskıya karşı kitle gösterileriyle mücadele bayraklarını yükseltmektedir.

Partimiz TKP/ML önderliğindeki sınıf mücadelesi şehirlerde olduğu gibi, Dersim ve çevresinde gerilla mücadelesini yükseltmekte ve halkın geniş desteğini almaktadır.

Türkiye İşçi sınıfı yine baharа hazırlanıyor. Kan emici komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı ekonomik ve demokratik platformda sokaklara dökülmeye, grevleri yaygınlaştırmaya, işi yavaşlatmaya örgütlü bir şekilde hazırlanıyor. Komünistler işçi sınıfının bu mücadelesini örgütlemek ve mücadeleyi daha üst boyutlara yükseltmek için yoğun çaba harcamalıdırlar.

Altmışbin işçinin toplu sözleşmesi gündemdedir. Öte yandan kamu işyerlerindeki işçiler, ek zamlar için mücadeleye hazırlanıyorlar. Bütün bunlar baharla birlikte işçi sınıfının mücadelesinin gelişeceğini göstermektedir. Parti militanları işçi sınıfı saflarında yoğunlaşmalı ve grevleri, direnişleri örgütlemelidir. Fabrika hücrelerimize ve sendikalar içinde çalışan militanlarımıza önemli görevler düşmektedir. İşçilere yönelik ajitasyon ve propagandalarımızı yoğunlaştıralım. İşçi sınıfının mücadelesini merkezi görevimiz olan KK'ler için gerilla savaşını geliştirme perspektifiyle ele alalım. Bu işçi sınıfının mücadelesine siyasi boyut kazandırmak, ekonomik mücadeleyle sınırlamamak demektir. İşçi sınıfının bu mücadelesini sendika ağalarını teşhir mücadelesine de dönüştürmeliyiz.

İşçi sınıfının patronlara ve devlete karşı her kıpırdanışı, devrim mücadelesinin hareketine yazılan bir kıpırdanışında onların örgütlenmesi ve partimize dahada yakınlaştırılması ve parti görüşlerinin işçi sınıfı içinde yaygınlaştırılması için önemli bir fırsattır. Bu fırsatları değerlendirmek için onların tüm mücadelelerine aktif olarak katılmak ve önderlik etmekle olacaktır. İşçi sınıfını ekonomik mücadeleye hapseden reformist ve revizyonist anlayışlara karşıda mücadelemizi geliştirmeli ve yaygınlaştırmalıyız. Dışımızda gelişen her grevde, her direnişte yerlerimizi alalım. Devrimin lehine olan hiçbir mücadelenin dışında kalmayalım. Ancak o zaman kitlelerle daha iyi kaynaşır ve kitleleri partimize yakınlaştırıp, partimiz etrafında örgütlenmesini sağlayabiliriz.

Türk hakim sınıfların tüm pisliklerini açığa çıkarmak amacıyla yoğun teşhirlere girişmeliyiz. Demokratik hak ve özgürlükler üzerindeki baskıları, Kürt ulusu üzerindeki katliam ve milli zulmü, zamları, hayat pahalılığını, işkenceleri vs. yoğun şekilde yazılı ve sözlü her türlü aracı kullanarak teşhirlerimizi genişletelim. Bu bütün parti militanlarımızın görevidir. Hiçbir gevşekliğe meydan vermeden mücadelenin içinde yerimizi dahada pekiştirip, komünistlere layık önderlik görevimizi yerine getirmeliyiz.

Türk hakim sınıfları her geçen gün dahada bunalıma girmektedir. Ekonomik ve siyasi bunalım derinleşmektedir. Onlar, devrimci mücadeleyi önlemek için "gizli oturum"larla önlem almaya çalışsalarda, kitlelerin mücadelesini önleyemeyecekleri gibi, devrimci mücadelenin gelişmesini de önleyemeyeceklerdir.

Gelecek işçi sınıfının elindedir. Burjuvaların ve tüm gericilerin karalama ve çarpıtmalarına rağmen, dün olduğu gibi bugünde işçi sınıfının mücadele bayrağında; "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi" yazılıdır. Bu şiar insanlığın büyük hülyası komünizm gerçekleşene kadar silinmeyecektir.

* * *

TMLGB'NİN MERKEZİ YAYIN ORGANI "PARTİZAN GENÇLİK" ÇIKIYOR

OKU- OKUT

"Kadınlar Göğün Yarısıdır"

Mao

SİLAHLI MÜCADELE

KADINLARI KUCAKLIYOR

On kişilik gerilla birliği içinde beş devrimci kadın arkadaşımızın şehit olması, günümüzde sıkça tartışılan kadınların mücadelesinin nasıl olması gerektiğini bir kere daha ortaya koydu. Burjuvazinin kadınları sömürü aracı olarak, süs eşyası gibi kullanan ve onlara ikinci sınıf uygulaması yapmaları, kadınlarımızın devrim mücadelesi içerisine çekilmesinin önemini bir kere daha ortaya koydu.

Burjuvazinin değişik tonu olan ve kadın hareketi olarak ortaya çıkan feminizm ve bunun değişik ama özü aynı olan görevleri, kadınları devrim mücadelesinden koparmak amacıyla hareket ediyorlar. Feminizmin kadınlardan istediği, devrim mücadelesine katılmaları değil, tam tersi bu onurlu ve insanlığın kurtuluş mücadelesinden soğutmak ve onları daha değişik bir tarzda burjuvazinin süs eşyası yapmaktır. Kadın hakları; kadınların geceleri serbestçe dolaşması, kahvelere gidebilmesi ve saldırılardan korunması değildir. Bunlar, kadınları ilgilendiren sorunlar olmakla birlikte, onları ikinci sınıf insan olmaktan ya da erkek egemenliğinden kurtaracak haklar değildir. Halkın kurtuluşu neredeyse, kadınların kurtuluşuda ordadır. Kadınların kurtuluşunu toplumsal kurtuluştan ayrı ele alanlar, kadınları köleliğe mahkum etmekten başka birşey yapmıyor demektir.

Mao Zedung yoldaşın dediği gibi; "Göğün yarısını kucaklayanlar kadınlardır". Kadınlar devrim mücadelesine katılmadan, devrim gerçekleşemeyeceği gibi, kadınların kurtuluşuda gerçekleşemez. Kadınlar, ikinci sınıf bir insan olmaktan, erkek boyunduruğundan, ataerkil toplumsal kültürel yapıdan, sömürülmekten, süs eşyası olarak kullanılmaktan kurtulmak istiyorlarsa, devrim mücadelesi içinde aktif yer almak zorundadır. Komünistler, kadınları bu onurlu mücadele içine çekmek zorundadırlar. Kadınların katılmadığı bir devrim hareketinin başarılamayacağı bilinciyle hareket etmelidirler.

Son zamanlarda kamuoyumuzu ilgilendiren, "fahişelere tecavüz etmenin cezasının düşürülmesi", sorunun görünen kısmıdır. Daha doğrusu bu olgu, egemensınıfların kadınlara hangi gözle ve anlayışla baktıklarının en kaba göstergesidir. Buna karşı mücadele edilmelidir. Ama mücadeleyi salt bu düzlemle sınırlamak, kadınlar üzerindeki baskıların kökenini kavramamaktır. Kadınlar üzerindeki baskı sınıfsal bir olgudur. Sınıfsal baskının yanısıra erkek baskısıda vardır. Kadınlar üzerindeki erkek baskısının ortadan kalkması, proletarya önderliğindeki devrimle mümkündür. Ve kadınlar üzerindeki

baskıların tümüyle kalkması ancak sosyalizm vekomünizmle gerçekleşecektir. Bizim feminstlerimiz ve onların türevleri,sornun bu yanını çarpıtarak, kadınların dikkatlerini sınıf mücadelesinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Kadınların kurtuluşu silahlı mücadelenin içinde arınmalıdır. Ülkemizde işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin kurtuluşu ve ezilen ulusların üzerindeki baskıların ortadan kalkması ve kendi kaderlerini serbestçe tayin etmesi, TKP/ML

önderliğinde verilen silahlı mücadele sonucu olacaktır.Komprador burjuvazi ve toprak ağaları yıkılmadan bu gerçekleşeyecektir. Bu da ancak, silahlı mücadeleyle olacaktır. Bu nedenle, silahlı mücadeleye katılanlar sadece erkekler değil kadınlarda olmak zorndadır. İki Şubat günü şehit düşen beş kadın gerilla bunun mesajını vermişlerdir.

Partimiz tarihine baktığımızda, kadınların silahlı mücadele içinde, hiçbir devrim hareketi içinde görülmemiş bir boyuttadır. Özellikle silahlı mücadelenin daha başlangıcında gerillalarımızın yarısının kadın olması küçümsenecek bir olgu değildir. Meral Yakarlar, Bahar Yıldız'lar, Kamile Öztürk'ler, Cavhair Yasar'lar, ve buradan adını sıralayamadığımız daha nice şehit kadın yoldaşlarımız, kadınların mücadelesinin nasıl olması gerektiğini ortaya koymaları bakımından onurlu bir yere sahiptirler. Öz

gürlüklerini silahlı mücadele ile olacağını onlar biliyordu. Onlar, burjuvazinin esareti altında yaşamaktansa, partimiz TKP/ML'in silahlı mücadelesi içinde yer alarak, halkın kurtuluşu uğruna silah elde mücadeleyi seçtiler ve şehit düştüler.

Bugün kadın gerillalarımız partimiz açısından küçümsenmeyecek sayıdadır.Bunu dahada ileri boyuta götürmeliyiz. Kadın gerillalarımız,burjuvazinin yaymak istediği, "kadınları dağa kaldırıyor" demogojisinide çürütüyor. Öte yandan kadınlara reva görülen; "kadınların işi çocuk bakmak, ev. işi yapmak" gibi küçültücü ve kadınların gerçek fonksiyonlarını gizleyici demogojilerini de boşa çıkarmaktadır. Partimiz, kadınları silahlı mücadele içinde örgütlemeye azami çaba göstermelidir.

Özellikle DABK içinde bugün daha fazla kadın gerilla vardır. DABK, partimizden ayrıldığı sırada ,gerillaların yarısı kadındı. Buda, bugüne kadar silahlı mücadele veren örgütler (dünyada) içinde görülmemiş bir durumdur. DABK içinde bugünde durum aynıdır. DABK açısından bu olumlu bir çaba ve kadın çizgisidir. Dileğimiz bunun devam ettirilmesidir.

Kadınların parti içinde ayrı örgütlenmesi yanlıştır.Komünist partisi içinde kadınlar erkelerle eşit haklara sahiptir. Kadınlar parti içinde yer aldıkları gibi, partimizin yan örgütleri; TİKKO ve TMLGB içinde de örgütlenmelidir. Partimizin bugün yaptığı budur. Legal

devam, sf.II

DERSİMDEKİ ÇATIŞMA

VE KADIN GERİLALAR

2 Şubat günü Dersim bir kez daha beşi kadın on kişilik bir gerilla birliğinin şehit olması sonucu kana bulandı. Dersim tarihi Kürt ulusal güçlerinin,komünistlerin ve devrimcilerin kanlarıyla sulanmıştır.Munzur bu nedenle deli akar.Düşmana inat buz gibidir. Ama o, dostuda düşmanıda ayırt etmesini bilir.

Nazmiye'nin Kil köyünde meydana gelen çatışma bir günden fazla sürdü. Düşman, DABK'a bağlı on kişilik bir gerilla birliğini, güçlü silahlarala donatımlı yüzlerce askeriyle kuşatarak katlettiler. Gerillalar çok az sayıları ve zayıf güçlerine rağmen düşmana üç kayıp verdirip teslim olmadılar. İki metre karın zorluğuna rağmen, helikopterli,roketatarlı düşman güçlerini bir günden fazla oyalayarak,devrim tarihine altın harflerle geçtiler. Onlar, ölüme giderlerken, devrimin er geç bir gün gerçekleşeceğini bilerek öldüler. Ve onlar,kendilerine ağıt yakılmasından çok, devrimcilerin ve kitlelerin silahlı mücadele vermesini isteyerek ölümü şereflice kucakladılar. Onlar öldü,ama yerlerini alacak onlarca, yüzlerce gerillaya birakarak şehit oldular.

Düşman,son aylarda Dersim'de saldırılarını yoğunlaştırdı. Ve bu yoğunlaşma sonucu DABK'a bağlı birliklerle bir kaç kez karşılaştılar ve çatışmaya girdiler. 8 Ocak 1990'da meydana gelen bir çatışmada, Yeter Koç adlı kadın

devam,sf.II

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ 3. TOPLANTISINI BAŞARIYLA SONUÇLANDIRDI

Parti Merkez Komitemiz 3.toplantısını Aralık '89 içinde başarıyla sonuçlandırdı.MK, şu temel gündemleri tartıştı;

I- P.nin durumu ve 2.toplantıdan sonraki faaliyetler, 2- DABK sorunu, 3- Dünyada ve Türkiye'de durum, 4- Merkezi görevin ele alınısı ve somut görevlerimiz ve buna bağlı olarak bir çok gündenin yanında,Türkiye kürdistanı'nda durumu ele alıp sonuçlandırarak,toplantının kısa raporunu, "Kısa Karalar" adı altında parti içinde yayınladı.

Silahlı mücadeleyi geliştirmeye özel bir önem veren ve sorunu çok yönlü olarak ele alan Parti Merkez Komitemiz,İçinde bulunduğumuz süreçte, gerilla birliklerimizin sayısının daha da artırılması kararı almıştır.Ayrıca yeni açılacak gerilla bölgelerini de saptayarak, bunun gereklerinin yerine getirilmesi için parti organlarının önüne talimatlar şeklinde görevler koymuştur. Merkez Komitemiz, partimizin en acil sorunlarından biri olarak, gerillaların silahlandırılmasını tespit ederek, silah sorunun asgari oranda acil olarak çözülmesi kararı almıştır. Bu konuda başta düşmandan zorla alınmanın yanında halktanda yardım toplanmasını vurgulamış ve tüm parti organlarımızın bu sorunu çözmek için çabalarının önemli bir bölümünü bu yöne kaydırılması istenmiştir.

MK'mız,partimizin yöneliminin doğru olduğunu tekrarlayarak, bu yönelimin daha ileri boyutlara götürülmesi gerektiğini vurgulamış ve partimizin askerileştirilmesinin ne anlama geldiğini belirtmiştir. Bizim gibi ülkelerde komünist partisi yarı-askeri bir örgüttür. Silahlı mücadele veren bir partinin askeri yapıya kavuşmaması onun ölümünü getirir.Bu nedenle tüm parti üyelerimiz,hantalıklara,laçkalıklara,liberalizme karşı mücadele etmeli ve partinin önüne koyduğu görevleri,somut koşulların somut analizi analayışı içinde ele alıp harekete geçmelidir.

PMK'miz, DABK sorunun tartışmış ve şu kararı almıştır: "Gelinen noktada, DABK'ı partimizin bir parçası olarak görmüyoruz.Onca çabaya rağmen partiyi bölmekte, p. yıkıcılığı yapmakta, partiyi tasfiye etmekte ısrar eden, sol sekter yaklaşımlarını sistemleştirerek 'sol'

devam,sf.7

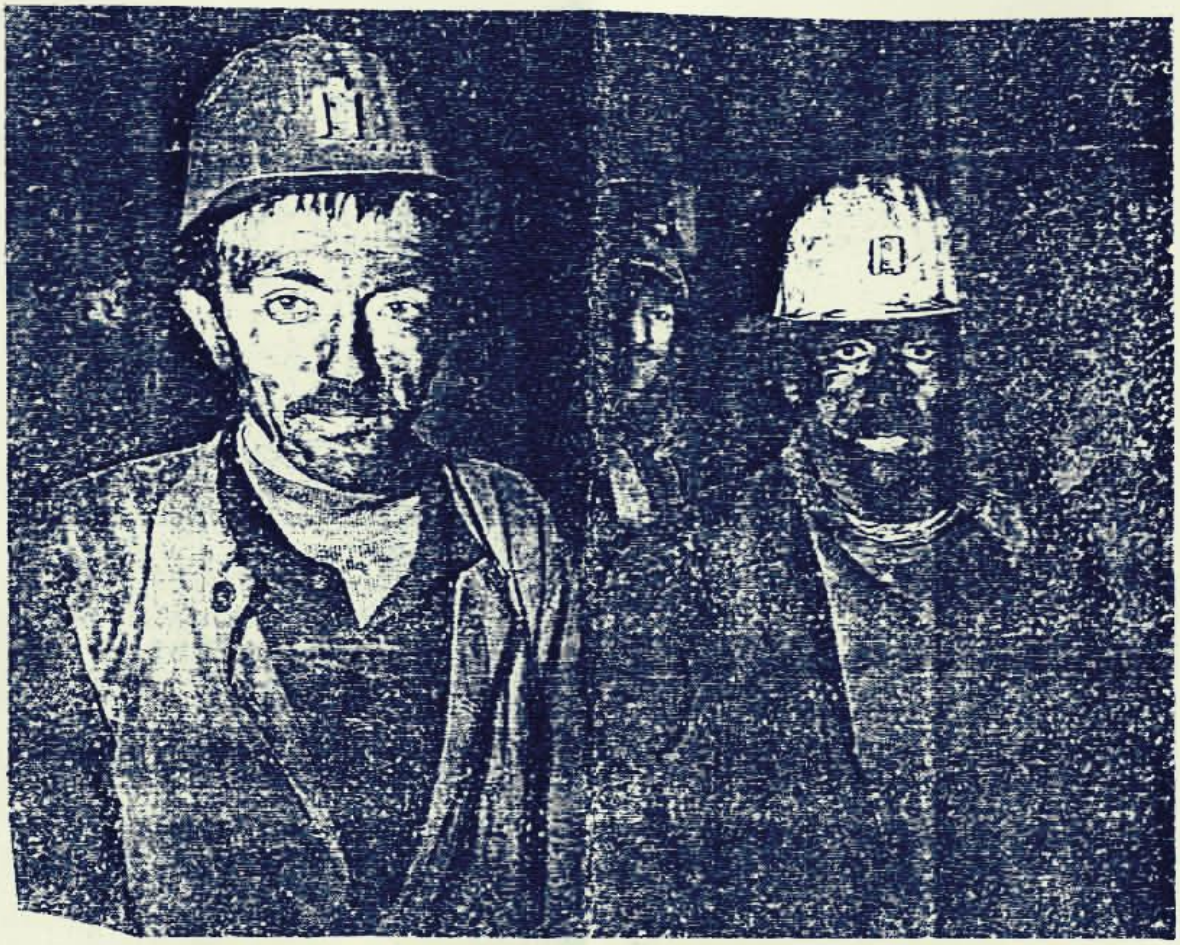

YENİ ÇELTEK KATLİAMININ

HESABINI SORACAĞIZ

7 Şubat'da meydne gelen ve 68 kömür işçisinin ölümüyle sonuçlanan katliam, ülkemizde ne ilk ne de son olacaktır. Çünkü egemen sınıflar, kar hırsıyla işçilerin sadece emeklerini sömürmüyorlar.Onlar, işçilerin kanını ve canını da sömürüyor. Egemen sınıflar için,işçilerin ve emekçilerin sağlıkları, can güvenlikleri önemli değildir. Onlar için önemli olan, karlarına kar katmaktır. Sorun bu oluncada,işçilerin toplu katliamları,sık sık iş kazalarının olması, meslek hastalıklarına yakalanmaları kaçınılmaz oluyor. Daha dün Kumkapı'da sendikasız ve sigortasız konfeksiyon işçilerin katledilişine tanık olurken, peşinden 68 kömür işçisinin katledilisine tanık olduk. Öte yandan ülkemizde hiç bir işçinin can güvenliği yoktur.Başta insaat sektöründe çalışan işçiler olmak üzere, yeraltı maden işçileri can güvenliğinin olmadığı ikinci iş kolunu oluşturmaktadır. Diğer iş kollarında çalışan işçilerinde durumu bunlardan farklı değildir.

Her gün ortalama 4 işçinin iş kazası sonucu öldüğü Türkiye'de, sık sık toplu katliamların olması kaçınılmazdır. Egemen sınıflar, hiçbir önlem almadan çalıştırdıkları işçilerin katledilişlerini, "tanrının isteğine" bağlayarak,halkı uyutmaya çalışmaktadırlar. Ama artık kitleler uyumamakta ve bu katliamların sorumlularını çok iyi bilmektedirler.

Burjuva demokrasinin kırıntılarını bile halka çok gören egemen sınıfı,halkın can güvenliğini düşünemez. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadele edenlere kurşun sıkmaktan çekinmeyen faşist Türk devleti, işçileri düşünmez. Halkı zam ve zulümlerele inim inim inletenlerin, halkın sağlığını düşünmesi beklenemez. İşçi sınıfınında Türk egemen sınıflarından bekledikleri bir şey yoktur.Onlar,her türlü haklarını can-kan pahasına mücadeleyle alacaklarını biliyorlar.Bu nedenle akıtılan timsah gözyaşlarına, katliamlardan sonra çekilen "bassağlıklarına" inanmamaktadır. Ve inanmayacaktır.

Ülkemizde iş güvencesinin olmadığını söyledik. Bunu egemen sınıfların kendi istatistikleri (büyük oranda eksiklik

içerse de) de sorunu ortaya koymaktadır.

Türkiye'de ortalama günde 4 işçi iş kazası sonucu hayatını yitirmektedir.Yani,ölümle sonuçlanan işkazalarında Türkiye, dünyada birinci(İLO). Son on yıl içinde iş kazaları sonucu onbin işçi ölmüş. Ölüm oranı Türkiye'de binde 400 iken,Avrupa ülkelerinde binde yüz. Tabi bütün bu rakamlar sigortalı işçiler için geçerli. Oysa Türkiye'de çalışanların çoğunluğu sigortasızdır. Türkiye'de SSK'na kayıtlı üç milyon işçi vardır. Geriye kalan 4 milyon emekçi ise sigortasızdır.

Meslek hastalığı konusunda doğru dürüst bir istatistik yoktur.Meslek hastalığına yakalanan işçilerin çoğunluğuna rapor dahi vermiyorlar. Bu nedenle,meslek hastalığına yakalanan işçi sayısı ve ölüm oranı çok düşük tutuluyor. Buna rağmen yinede Avrupa ülkelerinin kat kat üstündedir.

İş kazaları kayıp olan iş günü sayısı, grevlerde kayıp edilen iş günü sayısının II katıdır. Bunu rakamlara vurursak, iş kazaları sonucu kayıp edilen iş günü sayısı 2 milyon 52I'dir. Ölü başına 7500 iş günü kayıbı düşmektedir. (Tempo Dergisi I8-24 Şubat I990)

Türkiye'de büyük iş yerlerinde dahi doktor ve sağlık ekipleri yoktur. Viziteye çıkmak ise başlı başına bir sorundur. Sık sık çıktığın zaman zaten kapı dışarı ediyorlar. İş yerinde tuvalete gitmeye bile izin vermeyen patronların, işçilerin viziteye çıkmasına hiç izin vermezler. Ancak çok ciddi hastalanmalar sırasında izin veriyorlar. Doktora çıkmak işçiler için lüks oluyor. Eski TİSK başkanı Halit Narin'de bu durumu saklamıyor zaten: "İşyerinde hekim bulundurulması lükstür". Egemen sınıfların açık sözlü patronu böyle açıklıyor. Ama bakanlar bu gerçeği gizlemektende çekinmiyorlar.Ne var ki,gerçekler tüm çıplaklığı ile ortadır. Cumhurbaşkanı Özal,Amerikalara tedavi için giderken, işçilerin topluca katledilmeleri, sakat kalmaları, işten atılmaları onların umrunda mı? İşçilere ihtiyaçları olmasa hepisini katledecekler.Ama işçiler olmadan onları lüks içinde kim yaşatacak?

İşçi sınıfı,kendilerini asalak gibi sömüren bu kan emicilerini günü geldiğinde sırtlarından atmasını bilecektir. Onları tarihin çöplüğüne atarak, gerçek kurtuluşlarını er geç sağlayacaktır. Türkiye'yi bir işçi mezarlığı olmaktan çıkarıp, insanların insanca sömürülmeden,baskı altında kalmadan yaşadığı özgür bir ülke haline getirecektir. Patronlar hiç sevinmesin işçi sınıfı ayağa kalkacak ve Türkiye'yi tüm zalimlere ve emperyalistlerin uşaklarına mezar edecektir.

* * *

3. Toplantı...

bir çizgide ilerleyen bir grup ML görülemez. Parti programını savunuyor gözükmeleri bir şey değiştirmez. ML görmemenize rağmen P.ye yakın, içinde ML öğeler taşımaktadır. DABK'ı sol oportünist,bölücü ve parti tasfiyecisi bir grup olarak görüyoruz." dedikten sonra, DABK içinde bazı ML unsurlarında olduğunu vurguluyor.Ayrıca DABK safındaki insanları partimiz saflarında birliğe çağırıyor.

Kürdistan sorunu da ele alınmış, bugün türkiye devriminin kalbinin Kürdistan'da yattığını belirtiyor. Ayrıca, Türkiye Kürdistanı'nın güneyinde milli çelişkinin ön planda olduğu vurgulanırken, Doğuda sınıfsal çelişkinin esas olduğunu belirtiyor. Kısa Kararlarda, TKK'nın değerlendirilmesi de ele alınmış ve Parti içinde tartışmaya sunulacağı kararlaştırılmış.

Kısa Kararlar'da Merkezi görevin RSİ'ler için gerilla savaşı olduğu ve bunun yerine getirilmesi için partiye ne gibi görevler yüklediği açıklanıyor. ve partinin devrimci bir ruh içinde olması gerektiği altı çizilerek vurgulanıyor: "Savaşçı bir parti demek, ... üye kadro ve taraftarlarını savaşçı ve militan bir ruhla eğitmesi ve yetiştirmesi demektir. Yeri geldiğinde bu insanlarımız düşmanla çatır çatır savaşacak. Bir çoğu ordu içinde görev yapacaktır. Savaşçı ve militan bir ruh taşımayan bir parti, ülkemizde silahlı mücadele yürütemez ve önderlik edemez.

P.nin yan örgütleri de aynı ruhla eğitilmeli, P.ye ve orduya militan üye ve kadrolar yetiştirmelidir."

MK, işçi sınıfının örgütlenmesinin önemine bir kere daha dikkat çekerken, gençlik örgütümüz TMLGB'nin program ve tüzüğünün parti çinde tartışmaya açılmasını kararlaştırmıştır.

Bütün yoldaşlar,MK'mızın aldığı kararları tartışarak kavramalı ve tüm enerjilerini harcayarak kararların hayata geçirilmesinde gerileme göstermemelidir. Silahlı mücadelemizin dahada geliştirilmesi, alınan kararların pratikle birleştirilmesi ve can siperhane komünist bir ruhla çalışmaktan geçecektir.

DOĞU AVRUPADAKİ GELİŞMELER ÜZERİNE

YAŞLLI DÜNYAMIZ doksanlara girerken yeni gelişmeleride beraberinde getirdi.Bu gelişmelerin odak noktasını Doğu Avrupa ülkeleri oluşturdu.Bu

gelişmeler emperyalistleri ve tüm burjuvaları sevindirirken ortayolcu akımları da üzdü.ML açısından ise sorun çok açıktı.Modern revizyonizmin bu noktaya gelmesi kaçınılmazdı.Çünkü modern revizyonizmin kapitalizm ile arasında özde bir fark yoktur.Varolan fark biçimseldir.Zaten modern revizyonizmin uyguladığı ekonomi-politika kapitalizmin ta kendisidir.Modern revizyonizm kitleleri aldatmak için "sosyalizm" maskesini kullanıyordu.Görülen o ki,ekonomik ve siyasi bunalım bu maskeyede tahammülü kalmadı ve bir anda fırlatıp attı.Modern revizyonizmin "sosyalizm" maskesini fırlatıp atması,dünya halklarının bu sahtekarların iğrenç yüzlerini daha iyi görmesi açısından iyi oldu.Bu ülkelerdeki bürokrat burjuvazinin,iktidarlarını daha uzun süre tek parti diktatörlüğü altında sürdürmeleri olanaksızdı.Çünkü,iflasın eşiğine gelen ekonominin bu haliyle burjuvazinin muhalefetteki kanatları bu durumu fırsat bilerek ve halkında desteğini alarak,iktidardaki bürokrat burjuvazinin saltanatının daha fazla izin veremezlerdi.Zaten bürokrat ekonomik ve siyasal istikrarsızlığın aldığı bu boyutla iktidar tekelini tek başına elinde tutamazdı ve tutamadılar.

Sovyetler Birliğinde ve Doğu Avrupa ülkelerindeki gelişmelerin kökeni Kruçev revizyonistlerinin iktidarı gaspetmelerinde yatmaktadır.Stalin'in ölümünden sonra SSCB'nde iktidarı ele geçiren bürokrat burjuvazi,sosyalist bir ülkeyi adım adım tamamiyle kısa sürede kapitalistleştirdiler.Üretim araçları büyük oranda özelleştirildi ve üretim ilişkileri kapitalist ilişkiler haline dönüştürüldü.KP tam bir burjuva partisi haline gelirken,parti yöneticileride birer kapitalist olup çıktı.Sosyalist kültür kısa zamanda burjuva kültürü haline dönüştürüldü, toplumsal yozlaşma hızlandırıldı.Kruçev revizyonistleri daha iktidara gelir gelmez,işletmelerde kar esasını aldılar ve kar dürtüsünü sitemleştirdiler.Bu kapitalizmin temel ilkelerinden birisidir.Oysa,sosyalist işletmelerde üretimin amacı toplumun geeksinimlerini karşılamak içindir.Toplumsal zenginliğin,toplumun tüm katmanlarına mümkün olduğunca eşit oranda paylaşılmasına önem verilmelidir.

Lenin yoldaş şöyle der:

"... Ürünlerin üretim ve paylaşımında devletin çok yönlü bir muhasebe ve kontrolü olmadan, emekçilerin iktidarı ve emekçilerin özgürlüğü korunamaz ve... kapitalizmin boyunduruğuna geri dönüş kaçınılmazdır."(Sovyet İktidarının Acil Görevleri)

Gelinen aşamada SB'nde olanlar bu

revizyonist uygulama ve anlayışların kaçınılmaz bir sonucudur.SB,bu gelişmeye 1956'larda adımını attı ve giderek sosyalist bir ülkeyi emperyalist bir ülke haline dönüştürdüler.Bugünkü sonuç ise,emperyalist bir ülkenin içindeki bunalımdır.Sosyalizmin bunalımı hiç değildir.Sosyalizmin bunalımı olarak göstermeye çalışanlar,burjuvaların kendileridir.Orta yolculardada buna destek olmakta ve halkların kandırılmasına ortak olmaktadırlar."Komünizm iflas etti","sosyalizm çöktü" çığırtkanlıkları beyhudedir.Çöken ne sosyalizm ne de komünizmdir.Çöküşe giden bir olgu yada iktidar varsa buda emperyalizm ve gerici burjuva diktatörlükleridir.İflas eden bir ideoloji varsa o da modern revizyoizmdir.Bütün burjuvaların aynı ağızdan,komünizme ve sosyalizme yönelik bu saldırıları doğaldır.Çünkü onların varlıkları,sosyalizmin zayıflamasına ya da zayıf kalmasına bağlıdır.

SB'ni ve Doğu Avrupa ülkelerini ezilen dünya halklarına sosyalist olarak gösterenlerin tek amacı var,komünist ideolojisinin yıpranmasını sağlamaktır.SB'nde ve diğer Doğu Avrupa ülkelerindeki yönetimlerin hiç biri ne sosyalist nede demokratik bir halk cumhuriyetidir.Sosyalizm onlar için birer maske idi.Ama artık bu maskede ortadan kalktı.Bu ülkelerdeki gelişmeler,orta yolcular gibi:"sosyalizmin iç sorunları" olarakta görülemez.Bunu böyle söylemek sosyalizme ihanet etmek demektir.Olanda budur. Ezilen ulusların kapitalist ülkedeki gibi ayağa kalkmasından doğal bir şey yoktur.Sosyalizm altında uluslar eşit haklara sahip iken,bugün ezilen ve ezen uluslar vardır.Ezen ulus Rus egemen sınıflarıdır.Diğer cumhuriyet ulusları ise ezilen ulus durumuna gelmişlerdir.Toplumsal eşitsizliklerin olduğu yerde ulusal eşitliklerden söz edilemez.Çok uluslu kapitalist bir ülkede,her ulustan burjuvazinin kendi pazarına sahip olmak için mücadele etememesinden de söz edilemez.Gorbaçov'un iktidara gelmesinin peşinden uygulanan açıklık ve yeniden yapılanma,bir başka deyişle liberalizmin uygulanma konulmasıyla,diğer cumhuriyetlerdeki uluslarda kendi ulusal haklarına sahip çıkmak için mücadeleyi hızlandırdılar.Gelinen aşamada SB'ndeki ulusların artık bir aramada kalması oldukça zordur.SB,ayrılıklara barışçıl yollardan izin vermeyecektir.En son örneği,Azerbeycan'ın işgalidir.Rus burjuvazisi,uluslara:"ayrılmaya kalkarsanız sizi yerle bir ederiz" mesajını verdi.Şimdilik bu konuda ABD ve diğer Avrupa burjuvazisinden de destek alıyor.ABD ve Avrupalı emperyalistlerin bu konuda Gorbaçov'a destek vermelerinin esas nedeni:Gorbaçovun politikasını başarıyla uygulamasıdır.Çünkü,sürdürülen bu politika diğer emperyalistlerinde çıkarınadır.Ama bu desteğin ebediyen sürmesi sözkonusu değildir.Yarın bu destek geri çekilip SB'nin parçalanmasına yönelik olabilir.Ama şimdilik Rusya'nın parçalanmasını istemiyorlar.Çünkü dengelerin sarsılacağı çok açık.Komünistler ise,RSE'nin parçalanmasından yanadırlar.Bir emperyalist ülkenin parçalanması ve zayıflanması dünya halklarının yararınadır.Ayrıca ezilen ulusların demokratik muhtevası vardır

Biz, bu ulusların milli zulüme karşı koyuşlarını ve ezen ulusun hegomanyasına karşı mücadelelerini destekleriz.Ama bu destek bir yere kadardır.Bir emperyalizme karşı mücadele ederlerken,diğerlerine yaslanmalarını ise desteklemez,teşhir ederiz.

Doğu Avrupa ülkelerindeki gelişmeler ise,SE'ndeki gelişmelerden farksızdır.Ekonomik ve siyasi özü aynıdır.Modern revizyonist politika onları bunalıma itince,bunalımdan kurtuluş yolu olarak liberalizme kaymakta gördüler.Bu yönde kitleleride peşinden sürüklediler.Kitleler,sosyal faşist yönetimi liberalizme tercih etti.Artık tekrar modern revizyonist ekonomi-politikaya dönmek pek olası değildir.O ülkelerin proletaryasının önünde tek yol vardır:Proletarya partisi önderliğinde burjuva diktatörlüğünü yıkıp,yerine proletarya diktatörlüğünü kurmaktır.

Doğu Avrupadaki yeni yönetimleri iktidara getiren yine Gorbaçov'dur.Bu konuda diğer emperyalistlerde gönüllü olarak desteklemiş ve açık çek vermişlerdir.Romanya ise buna karşı direnmeye çalıştı.Ama,başta RSE olmak üzere ABD ve diğer emperyalistlerin tezgahından kurtulamadılar.Çavuşeski,RSE karşı uzun yıllardır bağımsız politika izlemeye çalıştı.Bu konuda daha çok ABD ve Avrupalı emperyalistlerden destek gördü ve onlara yanaştı.Çavuşeski'nin çoğun bu politikasını alkışlayan Avrupalı emperyalistler,bugün Çavuşeski'yi kurşuna dizdirmekten çekinmediler.Çünkü,diğer D.Avrupa ülkeleri Çavuşeski'den daha liberal bir çizgiye kaydılar.Çavuşeski'nin eski politikada direnmesi,onun idamını getirdi.Çavuşeski'yi deviren askeri darbenin hazırlayıcıları,RSE ve ABD'dir."Malta Zirvesi"nde RSE ve ABD'nin anlaşmasıyla D.Avrupada'ki bu "çıban başı"da ortadan kaldırıldı.Ülkemizdeki,DS gibi orta yolcu oportünist akımlar,Çavuşeski'nin devrilmesine karşı çıkarken,onu ML olarak lanse etmeye çalıştılar.Sosyal faşist bir diktatörün arkasından göz yaşı döktüler.Ama Çavuşeski'yi boğazlayan RSE'de halen alt yapıda "sosyalist"demekten geri durmadılar.Çünkü onların anladığı sosyalizm: Çavuşeski sosyalizmidir.Biz böyle bir "sosyalizmi"lanetliyoruz.Çünkü bu sosyalizm değil,"sosyalist"maskeli faşist bir diktatörlüktür.Buna rağmen emperyalistlerin Romanya'ya ya yönelik her türlü baskılarınada bir o kadar karşıyız.Bütün dünya halkları,emperyalistlerin her türlü baskı ve işgallerine karşı çıkmalıdır.

Malta Zirvesi Ve Emperyalistler Arası Uzlaşma

ABD ve Rusya arasında son yıllardaki uzlaşma,RSE'nin ekonomik ve siyasi bunalıma düşmesi sonucu olmuştur.RSF,ekonomik çıkmaz nedeniyle eski saldırganlığını giderek yumuşatmış ve iç sorunlarını çözme yollarını aramaya başlamıştır.RSE'nin,silahsızlanma,askeri indirim ,liberalleşme gibi politikaları özellikle Avrupalı emperyalistlerden büyük bir destek görmüştür.ABD ise,Avrupalı emperyalistlerin kısmen zoru ve onları hepten RSE'nin yanına itmemek için RSE ile uzlaşmaya girmiştir.Aynı zamanda RSE'nin bu zayıflaması ABD'nin de işine gelmiştir.ABD,Rusya'nın uzlaşıcı önerilerini kabul etmeseydi,Avrupalı emperyalistler ile,RSE'nin daha fazla yanaşması,ABD'yi uluslararası arenada yalnız bırakabilirdi.ABD bunu bildiği için "uzlaşıcı" politika izler gözüktü.Öte yandan, ABD'nin de kendi "arka bahçesi"olarak anılan Latin Amerika ülkelerindeki devrimci ve proleter kurtuluş hareketlerinin gelişmesinden duyduğu endişe(örneğin,Peru,Elsalvador,Nikeragua vb.ülkelerdeki devrimci potansiyel..),onu uzlaşmaya iten nedenlerin başında gelmektedir.Çünkü,RSE buralardaki küçükburjuva devrimci hareketleri,ABD'yi köşeye kıstırmak için desteklıyordu.Ama iki-üç yıllık gelişmeler,iki büyük emperyalist güç arasında bir uzlaşmaya gitmelerini gündeme getirdi.Bu iki saldırgan güç,şimdi ortak kararlarla kendileri için çıban başı olan ülkelere yönelik rahatlıkla "operasyon" yapabiliyorlar.Malta Zirvesinden hemen sonra,ABD'nin Panama işgali,SB'nin Çavuşeski'yi askeri darbe ile devirmesi ve Azerbeycan işgali bu uzlaşmaların somut göstergeleridir.Dünya halklarının baş düşmanı bu iki süper gücün uzun süre "barışçı" kalacaklarını sanmak yanılgı olur.Yarın çıkarlar armonisi değişince,birbirlerini yemek ve birbirlerinin pazarlarına hakim olmak için saldırganlaşacakları açıktır.İki süper gücün ve diğer emperyalistlerin bu geçici konsesusları şimdilik birbirlerine karşıdır.Ama,dünya halkları için saldırganlıklarından ve kan emicilliklerinden zerrece gerilememişlerdir.Başta sosyal kurtuluş hareketleri olmak üzere,ulusal kurtuluş hareketlerininde düşmanıdırlar.Bazı ulusal

kurtuluş hareketlerini birbirlerine karşı desteklemeleri, birbirlirinin kuyusunu kazmak içindir.

Emperyalistler arasındaki bu konsesus,onlar arasındakı çelişkileri ortadan kaldırmamıştır.Kısmen çelişkileri yumuşatmıştır.Ancak,İki Almanya'nın birleşme çabaları ve son olarak Doğu Avrupa ve Rusya içindeki ulusal hareketlerdeki gelişmelir,yakın zamanda emperyalistler arasındaki çelişkiyi görülmemiş boyutlara çıkaracağını göstermektedir.Bu nedenle onların "barış" çığırtkanlıkları sahtedir.Özü ise,dünya halklarını ezme politikasıdır.Tasfiyeci ve bazı oportünist akımların emperyalist dünyadaki bu gelişmelere bakarak,onlarında "barış" çığırtkanlığı yapmaları,kitleleri kandırmaktan ve ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin boğazlanmasına yardım etmekten başka bir şey değildir.

Partimize düşen görev:emperyalistlerin ezilen uluslara ve halklara yönelik "barış" adı altında boğazlama politikalarını teşhir etmek ve kitlelerde anti-emperyalist bilinci ve eylemliliği geliştirmektir.Esas görev ise,silahlı mücadeleyi aksatmadan ve her geçen gün daha ileri boyutlara yükselterek kitleleri bu mücadele içinde örgütlemek olmalıdır.İdeolojik alanda ise,"Marksizm-Leninizm ve Mao Zedunç Düşüncesinin İflas Ettiği" yolundaki demogojilere karşı yoğun bir mücadele vererek,burjuva ideolojisini ve onun suç ortakları olan her türlü revizyonist ve reformist anlayışlara karşı amansız bir mücadele çizgisi izlemeliyiz.

* * *

Dersim'de çatışma

Gerilla ve adını öğrenemediğimiz bir gerilla daha şehit düştü. Peşinden bu çatışma meydana geldi. Ne varki, "köklerini kazıdık" diye halkı kandırmaya çalışan faşist Türk devleti, komünistlerin ve devrimcilerin sonunu getiremediler ve getiremeyecekler. Gelişen faşizm değil, silahlı devrim hareketidir. Ve her geçen günde gelişerek güçlenecektir.

DHKP'a bağlı gerillaların mücadelelerini saygıyla bir kere daha anıyoruz. Onların kayıbını devrimin kayıbı

kadın gerillalar

kitle örgütleri olarak ayrı kadın dernekleri kurulmalıdır. Kadınları parti dışında, yani partinin yolan kayışları olan kitle örgütleri içinde kadınları örgütlemeliyiz. Burada amaç,kadınları paritiye dahada yakınlaştırmak ve parti içinde örgütlemenin zeminlerini ve koşullarını hazırlamaktır. Partinin kitlelere ulaşmasının araçlarıdır,kitle örgütleri. Parti içinde ayrı bir kadın örgütünün olmasıyla, kitle örgütleri içinde kadınların ayrı örgütlenmesi, başka bir deyişle,ayrı kadın kitle örgütleri olması aynı şey değildir ve birbiriyle çelişmezler. Bugün kadınların uyanışı eskiye orsnla daha fazladır. Partimiz bu gerçeği görerek, devrimci-demokrat temelde kadın kitle örgütleri oluşturmalıdır. Partimiz önderliğinde ayrı bir merkezi kadın derneği kurmak için harekete geçmeliyiz. Tüm militanlarımız bu konuda özel bir çaba harcamalıdırlar. Örgütlenecek yığınca emekçi ve ev kadını vardır.Bunlar partimizden işaret beklemektedir. Bu potansiyeli harekete geçirmenin yolu, kadın kitle örgütleridir. Kadın kitle örgütleri içindeki çalışmanın amacını iyi kavramalıyız. Partimizin görüşlerini buralara götürmek, partimizin çizgisi etrafında örgütlemek ve hareket geçirmek ve partiye komünist kadınlar kazandırmak olmalıdır. Kadın dernekleri,feminizmin ve reformizmin etkisinden kurtulmalıdır. Kadınlar a daha aktif militan bir mücadele içine sokmalıyız. Ve siyasal iktidarı yıkma perspektifiyle hareket etmelidirler. Elbette bunu Partimizin siyasal iktidarı alma perspektifinden ayırmamalıyız.

8 MART Kadınlar Günü'nü anmak demek, kadınları silahlı mücadele içinde örgütlemek demektir. Kadınları silahlı mücadele içinde örgütlemek için İLERİ...

* * *

olarak değerlendiriyor ve şehitlerin mücadelesini mücadelemizde yaşatacağımızı,buradan halkımıza bir kere daha ilan ediyoruz.

RSE'NİN ÇÖZÜLÜŞÜ VE MİLLİYETÇİ

KALKIŞMALAR SÜRECİNDE KANLI BİR

SAYFA: AZERBEYCAN

RSE'NİN ÇÖZÜLÜŞÜ VE MİLLİYETÇİ KALKIŞMALAR SÜRECİNDE KANLI BİR SAYFA: AZERBEYCAN

Sinatra doktirinden bahsediyordu Moskava'nın sözcüsü; "Herkes kendi yoluna" gitmeye başlamış. Polanya'yla yapılan açılış Romanya'ya uzanmıştı. Bu arada hızlı bir birikim merkez üste yaşanıyor, cumhuriyetler biliğindeki "çıbanlar" olgunlaşıyordu. Kimileri deşilmiş, kimi büyükleri ise, irin toplamaya ve kaynamaya devam ediyordu.

89 biterken; 87'lerde başgösteren, Ermeni çoğunluğa sahip Azerbeycan'ın göbeğindeki Dağlık-Karabağ'ın geri bıraktırıldığı gerekçesiyle Ermenistana bağlanması yollu istemleri içeren gösteriler ve bunların doğurduğu eylem ve çatışmalar ileri boyutlara sıçramaya aday haline gelmişti. Ermenilerin bu talep ve eylemlerine Rusların bölgede görevli özel komite başkanı "haklı görülebilir" demiş. Bu tavır zaten bir dizi ekonomik ve siyasal sorunları olan Azerilerin daha kararlı hareket etmesinin yolunu açmıştı.

Azerilerin çoğunlukta bulunduğu Nahçivn'da 3 Ocakta İran'la olan sınırın serbest geçişe açılması ve bağımsız statü elde etme yollu taleplerle geliştirilen eylemler ve toplu kitle gösterileri, bölgedeki kaynamayı arttırmıştı. 31 Aralık'ta Celalabad ve 11 Ocak'ta Lenkron kentlerinde parti binası ve resmi kuruluşların ayaklanan Azerilerin eline geçmesi ve bağımsızlık elde eme mücadelesini açıkça başlattığını duyuran halk Cephesi'nin sıranın Bakü'ye geldiğinden sözetmesi; Gorbaçov yönetiminin ötedeb beri derdi olan,milliyetçi ayaklanmalar sorununda önemli bir dönemece gelindiğini gösteriyordu. Aynı tarihlerde kopma noktasına gelen Baltık Cumhuriyetlerinden Litvanya'ya giden Gorbaçov, kişisel karizmasını kullanma acizliğine düşmüş ve eli boş dönmüştü. Ayrılma hakkının tanınması,İmparatorluğun parça parça çökmesi demekti. Karşı çıkmak elmak yetmiyordu. Ve emperyalizmin orduları harekete geçirildi.

Bu aynı zamanda "tüm iktidar Sovlara" sloganını bayrak edinen büyük Rus şövenizminin yeni dönem yöneticilerinin, emperyalist toprak bütünlüğüne yönelen her türlü çıkışa da net bir tavır ve gözdağı niteliği taşıyacaktı. Şartlar herşeyiyle dayatmıştı ve çok sayıda ölüler vermesi, askeri müdahalenin "iç savaş"ı önlemek bahanesine dayanak oluşturacaktı. Tarihler 19 Ocak diyordu ki, Rus orduları başkent Bakü'ye girdiler. Azeriler güçlü bir direniş göstermiş, barikatlarda ve sokaklarda yüzlerce ölü vermişlerdi. İşgal kuvvetleri silahsız ve örgütsüz direnişi kısa zamanda kırıyor,halk genel grevle protesto eylemine geçiyordu. Ocak ayı biterken genel greve de son verilmiş, isyan şimdilik kanla bastırılmıştı.

Sovyetler Birliği'nde 1956'dan sonra egemenlik tesis eden bürokrat burjuvazinin işbaşına gelen bütün yönetimleri, tekelci devlet kapitalizmi ve merkeziyetçi-bürokrat siyasi yapısının açmazları ve kronikleşen sorunları karşısında sık sık reformlar yapmak, yeni reçeteler denemek zorunda kalmışlar, ama bunlar köklü nitelikler taşımadığından, dertler benzeri temelde yoğunlaşarak süregelmişti. Emperyalist-kapitalist sistemin öteden beri yaşanan bunalım ve krizler karşısındaki bu klasik çözüm yolu denemelerinin geçici nefes almalar yaratması, emperyalist sömürünün katmerleştirilmesiyle mümkün olabiliyordu. Üstelik yaşamsal nitelikte bir kriz son dünya petrol şokuyla birlikte bünyeyi derinden sarsmaya başlamıştı. İşte böylesi bir durumda modern revizyonizmin yeni kuşağının Gorbaçov liderliğinde simgelenen kliği işbaşına

geldı.

Sone 1985'dı ve Rusya bütçe açığı 59 milyar dolar olan ekonomisiyle ciddi sinyaller almaya başlamıştı. Dünya çapında Afganistan işgaliyle doruğa çıkan bir gerileme ve prestij kayıbı sözkonusuydu. Bütün bunları silebilmek ve eski gücüne kavşmak için yapılması gerekenlerin somutlandığı reformlar ile atılım başlatıldı. Reformlar aynı dertlerden muzdarip Doğu-Avrupa ülkelerine de sirayet ettirebilmek süretiyle "safralar" atılmış olacak, dünya çapında 'barış" sloganıyla hem prestij artırımına çıdilecek hem de "silahsızlanma" ve "sınırlandırma" kampanyalarıyla savunma giderinin yükü azaltılacaktı. (Bütçenin ABD'de % 5.4, Rusya'da 8.4'ü savunma harcamalarına ayrılıyor.) Zaten büyük çaplı iktisadi yük, siyasi ve askeri zararlar getiren Afganistan işgaline son verilerek yeni puanlar toplanacak, bir taşla birkaç kuş vurulacaktı. Modern revizyonizmin "akıllı çocuğu" emperyalistlerin genel sempatisini bu çıkışlarla kazanıyor, başarılı grafiği emperyalist blokların yakınlaşmasına paralel yükseliyordu. Tekelci devlet kapitalizmi ve bürokrat merkezci devlet yapısının ıslah* edilmesinin, mutlak gerekliliğinin dayattığı programları uygulamaya koyarken,bunları "sosyalizm" adına yapıyor olmaktan bahsetmeyi ihmal etmeyen Gorbaçov yönetimi, tüm kapitalist reform ve politikaların kaçınılmaz açmazını çok geçmeden yaşamaya başladı.

Kasım 86'dan Mayıs 88'e kadar yapılan bir dizi ekonomik reformlar, işletmelere özerklik getirmiş, fiyat serbestliği sağlanmış, merkezi planlama daraltılmış, köylüye uzun süreli toprak kiralamaları başlatılmıştı. Rekabetçi, serbest piyasa ekonomisine doğru atılan adımlar, yabancı sermayeye kapıların açılması, maddi teşvik yasaları birbirini izliyordu. Yabancı şirketlerle ortaklık, işletmelere ithalat serbestliği, tarım makinelerinin Özel çiftliklere vesayet tipi devri, devletin doğrudan denetiminin kaldırılması, ürünlerin serbest piyasada satılabilmesi, zorunlu ürün teslimine son verilmesi ile amaçlanan iktisadi ilişkiler ağı şekillendirildi.

Bütün bunlar iktisadi çöküntüyü engelleyemezdi. Ve nitekim gelinen aşamada durumundabada vahimleştiğine tanık olunuyordu. Dış borç iki milyar dolara bulmuş, bütçe açığı 200 milyar dolara fırlamıştı. Gorbaçov'un bireysel bağış kampanyası açmaya vardıracak denli bir sıkıntı yaşanıyordu. 40milyon kişinin yoksulluk çizgisinde olduğu açıklanan ülkede kıtlık uygulaması yoğunlaşıyor, kuyruklar, boş raflar vitrinler olağan görüntüler haline geliyordu. Ve bu durum en ağır yükün altında olanların, maden işçilerinin yünbinlerce katılımlı toplu grevlerini getirdi. Ukrayna, Sibirya ve K.Nordilsk'te aralıklı olarak Nisan-

Temmuz 89'da doruğa tırmanan uzun süreli grevler ülke çapında kitlelere mesaj çakmış bulunuyordu.

İktisadi çöküntü (Smelyov, 13 Haziran'89'da meclis konuşmasında Rusya'nın sanayi ülkeleri arasında işçisini en fazla sömürdüğünden bahsediliyor, ülkenin ekonomik çöküşünün eşiğinde olduğunu söylüyordu) bölgeler arası ve daha önemlisi merkezi cumhuriyet ile bağlı cumhuriyetler arasındaki ekonomik eşitsizlik ve yoksul düzeyi

dengesinin iyice bozulmasına yol açtı. Bi yandan serbest rekabetler ve merkeziyetçiliğin daraltılmasından bahsedenler, diğer yandan federe ve özerk cumhuriyetleri katı merkezi kontrol altında tutmaya, başlıca ihraç ürünlerine düşük fiyat uygulamaya devam ediyorlardı. % 80'i Rus, Ukrayna'lı ve Beyaz Rus'dan oluşan partinin yönetimi; 15 federe, 28 özerk cumhuriyet ve bölgede yaşayan 104 milliyete mensup ülkede; Lenin'in 1922'de "ölüm-kalım savaşı" ilan ettiği "büyük rus şovenizmi"ne sarılmıştı.

"Emperyalizm döneminde, Şubat devriminden sonra, siyasal iktidarın anayasacı Demokrat parti tarafından temsil edilen burjuvazinin eline geçtiği dönemde, açık kışkırtma siyasetinin yerini,Rusya'daki uluslara ödlek bir güvensizlik gösterme siyaseti almış, bu siyaset, ulusların "özgürlüğü" ve "eşitliği" hakkında gereksiz sözlerle demeçlerle örtülmüştür. Bu siyasetin sonuçları bilindiği gibi, ulusal düşmanlığın keskinleşmesi, karşılıklı güvenin kundaklanması olmuştur." (Lenin, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, syf.342)

Uzun süre baskı altında tutulan kitleler hareket yeteneklerini ve inisiyatiflerini yitirmiş, kitlesel dinamizm zayıflamıştı. Bu dinamizmin patlamayla ortaya çıkmasını da önlemek amacı taşıyan Glasnost politikasının yarattığı olanakların kullanılması (kitlesel dinamizm-demokrasi) bölgesel milliyetçiliklerin güç kazanmasını getirdi. Yerli burjuvazinin pazardan daha fazla pay alma mücadelesi milliyetçilik akımlarını doğurmuştu.

Nitekim 1986 yılının sonlarından itibaren Gürcistan, Azerbeycan, Kazakistan, Ermenistan, Türkistan ve Moldavya'da boy veren "bağımsızlık" gösterileri ve eylemler, Baltık Cumhuriyetlerinde daha üst boyutlar kazanıyor, iş 1990'nın başında Letonya, Litvanya ve Estonya'da parti tekeline son vermeye, ayrılma kararı almaya varıyordu. Federe ve özerk cumhuriyetlerin çoğunluğu merkezi otoriteye başkaldırırken, bir yandan da kendi aralarında ve içlerindeki milliyetçi çatışmalar yaygınlık gösterdi. Meskет-Özbek, Gürcü-Abaza, Tacik-Kırgız, Azeri-Ermeni çatışmaları yüzlerce ölü ve yaralı veren bilançolara yolaçıyordu. Çatışmalar geçici olarak durduruluyorsada çözüm sağlamak mümkün olmuyordu.Çözümlenmesinin istenmeyişi bir yana, emperyalist burjuvazinin böyle bir derdi de yoktu. Sorun eylemler kendisine yöneldiği noktada başlıyordu.

Günümüze yaklaşırken gündemin ağırlıklı maddesi, Baltık Cumhuriyetleri olmuş; buralardaki, birlikten ayrılma yolu, milyonları içine alan kitle gösterilerini durdurmak için barışçı yolları deneyen Gorbaçov; şiddetle karşı çıktığı "çoğulcu sistem" ve "ayrılma" hakkından "belki"li sözlerle bahseden olmuştu. Ama tamda bu sırada Kafkasya'dan gelen haberler; "perostroyka kansız olmaz" deyişini hayata sunacaktı.

Azeriler, diğer uluslardan farksız, hatta daha fazla sömürü altındaydı. Buna ulusal haksızlık eklenmiş olması ve Ermeni çatışmasında Moskova'ca alınan tavır radikal bir çizginin şekillenmesini doğurmuştu. Kötü yaşam koşulları % 30'ları aşan işsizlik, Rusya'nın en düşük gelir düzeyine sahip ulusunda, milliyetçi duygularla beslenen bir hareket birliğini getirdi. Son yılların Karabağ sorununda "halk cephesi" öne atıldı ve "özerklik" bayrağı ile etkin bir güce eriştı. Kasım 89'daki değişiklikle "Azerbeycan Halk Cephesi"nin yönetimine daha radikal unsurlar gelmişti. Rus ordularının işgaline karşı direnişe ve sonrasındaki genel greve kumanda eden cephe ulusal temelde bir hareketin öncülüğünü yapıyordu.

Azerbeycan Halk Cephesi'nin Baltık ülkelerinden daha ileri adım atması ve işgal eylemlerine yönelmesi, Ermenilerle olan çatışmalarda merkezi yönetimin yanlı davranmasından öte, tarımda en gelişmiş, kendini besleyebilen (kendi kendine yeten) tek cumhuriyet olmasında yatıyor. Baltık ülkelerinin Rusya'dan ayrılmayı göze alamamalarının temelinde yatan: Gorbaçov'un: "Ayrıldıktan sonra ne yapacaksınız? Nasıl yaşayacaksınız?" sorularının ardındaki gerçek; Rusya'nın petrol ihtiyacının yarısından fazlasını (yılda 14 milyon ton) sağlayan Azerbeycan'ın, bununla beraber elektronik ve demir çelik başta olmak üzere sanayisinin oldukça gelişmiş olması nedeniyle geçerliliğini kaybediyor. Rusların kendilerine karşı başkaldıran ve köprüleri atma sürecine giren Azerbeycan'a müdahale etme nedenleri, tamda bu noktalarda dayanak buluyor. Azerbeycan'sız bir Rusya'nın enerji ve güç kayıbının boyutları bile tek başına neden olabilecek seviyededir.

"emperyalizm demek, sermayenin, ulu sal devletlerin genel çerçevesini

aşması demektir; ulusal baskının yeni bir tarihsel temelde yükseltilip genişletilmesi demek tir."
(Lenin, age, syf.230)

"Gorbaçov'un Baltık Cumhuriyetlerine müdahale edeceğini sanmıyorum" diyen Bush'un, Azerbeycan işgaline "kolay gelsin" demesi, Dublin'de toplantı halinde olan AT dışişleri bakanlarının müdahaleyi onayladıklarını açıklaması; ABD ile Rusya arasında "silahsızlanma" görüşmeleriyle başlayan flört devresinin, Malta zirvesi'ne kadar gösterdiği ilerlemenin, Malta sonrası neler doğurduğu ve nelere

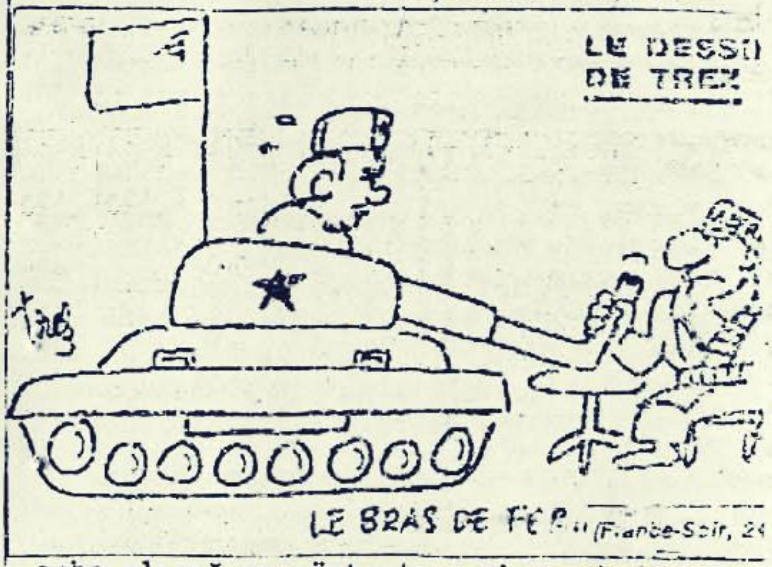

gebe olacağını gösteriyor olması kadar, Kafkasya hesaplarıyla ilgili ip uçları vermiş oluyor.

Baltık-Azerbeycan tavır farklılığını "ha- hilâ)" çelişkisine bağlamak sorunu (çatışmaların) eksik bırakıyor. Sorun müslüman-hıristiyan, Azeri-Ermeni ikilemlerinden (çatışmalarından) öte, Kafkasya-Türkiye-İran ve Ortadoğu zinciri içerisinde irdelemek gerekiyor. Azerbeycan'ın kendi varlıklı topraklarından öte jeo-politik konumunda yatıyor. ABD'nin (ve tabiki diğer emperyalistlerin) anti-emperyalist bir oluşum ve gelişmenin uzun vadede oluşturacağı yayılma ve cepheleşmeden duyulan Rusya'nın kaygılarını paylaşması sözkonusudur. Ermeni lobilerinin ABD ve Fransa'daki etkinliği ve bu ülke yönetimlerinin Dağlık-Karabağ sorunu gündeme geldiğinde, Ermeni yanlısı tepkiler göstermeni de, bu bağlamda sorunun esasının değil, sadece bir yanını açıklamaktadır.

Her ne kadar "protesto edici" beyanlarda bulunduysa da, TC. yönetiminin tepkisi efendileri emperyalistlerin tavırlarıyla çelişmemiş, Özal tarafından şii-sunni demogojisiyle konulan "tarafsızlık" tavrı, "içişleridir, karışamayız"la sürmüştür. Tüm emperyalistlerce desteklenen askeri işgale, Türk egemen sınıflarının açıkça karşı çıkmayışı, bizzat benzeri sorunlarda Rusya gibileriyle kader birliği içinde olmasından da temel alıyor. Türk hakim sınıfları da, meseleye diğerleri gibi, oturdukları esen ulus koltuğundan bakmaktadırlar. Azerbeycan işgali ayrıca, hakim sınıf kanatlarını şöven ve milliyetçi çizgide buluşturmuş oldu. Bu buluşma anti-komünist bir kampanyanın yürütülmesini getirirken, faşist ve gerici gruplar sokaklarda gövde gösterisi yapma fırsatını kullandılar.

Azerbeycan işgali, Rus sosyal-emperyalizminin çözülüşünde bir dönüm noktası olarak görülmeli, Çekoslavakya ve Afganistan işgalleriyle karıştırılmamalıdır. İşgalci Rus yönetimi, kötü gidişe dur denildiğinin yanlışı içerisindedir. Şimdilik bile durdurulmuş olan hareket yoktur. Boş laflar, vaatler ve ölü haklar ulusal hareketleri tatmin edemeyince, sömürü ve baskı mekanizmasının başındakiler, daha fazlasını veremeyecekleri noktasında silah kullanmışlardır. Benzeri tüm durumlarda da silah kullanmaktan kaçınmayacakları gerçeğinin bir kez daha iyi görülmesi gerekmektedir.

Toprakları açık askeri işgale uğrayan ve katliama maruz bırakılan Azerbeycan'ın "halk cephesi" önderliğindeki direnişi haklı ve meşrudur. Direniş hareketi doğru bir siyasi karekterde olmayıp, Azerbeycan

devam, sf.27

TÜRKİYE'DE DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Türk Egemen Sınıfları Çıkmaz İçinde

12 Eylül faşist cuntasıyla 1980'leri soluksalarak atlatmak isteyen faşist Türk egemenleri, bu emellerine kısmen kavuşmalarına rağmen, cuntanın gelişinden kısa bir süre sonra yine ekonomik bunalım içinde bocalamaya başladılar. Devrimci mücadeleyi geçici olarak geriletmeleri, yeni anayasal düzenlemeler ile, varolan demokratik hak ve özgürlükleri yasaklamaları, halkın önemli bir bölümünü depolitize etmeleri ve daha bir çok faşist yasalar ile halkın mücadelesinin önüne set çekmeleri, onlar açısından önemli bir başarı olsada, bu başarı uzun sürmedi. Yarı-sömürgelerde zaten bu türlü istikrar tedbirleri uzun süremez. Çünkü, ekonomik refah sağlanmadan, yoğun baskılar ile halkın mücadelesini uzun süre bastırmak, siyasi istikrar sağlamak olası değildir. Kitlelerin yaşam seviyesini en alt sınıra düşürerek, demokratik hak ve özgürlükleri yasaklayarak sağlanan sözde istikrarın, kalıcı olmayacağı çok açıktır. Türkiye'de olanda budur. Türkiye'de ekonomik ve siyasi istikrarın uzun süreli sağlanmasının ekonomik koşulları yoktur. Bu tez tüm yarı sömürgeler için de geçerlidir. Yarı sömürgelerde egemenlerin, sık sık cuntalara baş vurması, baskıları sürekli gündemde tutmalarının asıl nedenide budur. Çünkü onlar, ekonomik refah ile sağlayamadıkları istikrarı, halka baskılar ile sindirerek sağlamaya çalışıyorlar. Baskılar da, istikrarı sağlamaya yetmediği için, egemen sınıflar bunalım içinde debelenip duruyorlar. TC. tarihinde de kısmi geçici istikrarların dışında uzun süreli istikrar sağlanamamıştır.

Egemen sınıflar "Türkiye gelişiyor" sözleri ile halkı aldatmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Son yıllarda ekonomik yatırımların durduğunu, Türk hakim sınıfları içinde en yetkili ağız olan TÜSİAD söylüyor. TÜSİAD'ın yeni başkanı Cem Boyner, TV bu gerçeği ağlayarak açıklamak zorunda kaldı. Emperyalizmin yarı sömürgesi bir ülkede ekonominin bağımsız olarak gelişmesi olanaksız gibidir. Çünkü, ekonominin gelişme yasaları tamamıyla emperyalizmin denetimi altındadır. Emperyalizm yarı sömürgelere sermaye ihraç ederken, kendi çıkarlarını daima ön planda tutar. Ve yarı-sömürgelerin ekonomisini tamamıyla kendine bağımlı kılar. O ülkeyi iliğine kadar sömürür. Yoğun bir borçlandırma altına sokarak, ülke ekonomisinin önemli gelir kaynaklarını kendi potasına aktarılmasını sağlar. Nitekim Türkiye'nin borçlarının son on yılda onmilyar dolardan 50 milyar doların sınırlarını çoktan aşması, emperyalizmin, Türkiye'yi kendine nasıl bağımlı kıldığını daha iyi açıklamaktadır. Emperyalizmin yerli işbirlikçileri olan Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarıda halkın sömürüsündenelbette önemli bir pay almaktadır. Emperyalizm, zaten bu kesim sayesinde ülke içinde ayakta durmakta ve halkımızı sömürmektedir. K. sacası, halkımızı sömüren sadece yerli işbirlikçiler olan komprador patronlar ve toprak ağaları değil, aynı zamanda emperyalistlerde bu sömürünün kaymağını almaktadır. Ülke ekonomisinin tamamıyla emperyalizme bağımlı ve onun kontrolünde olması, emperyalizm hepsinden öte Türk egemen sınıflarının desteklemesi hatta boğmacaya tutulması bu nedenledir.

12 Eylül cuntasıyla birlikte emperyalizmin sömürüsü daha da arttı. Özal hükümetinin işbaşına gelmesiyle bu daha da yoğunlaştı. (bu iki yönetimi bir

birinden ayırmak yanlıştır.Ayrım biçimseldir).Gümrük duvarlarının iyice açılması,yabancı malların itahalatının kolaylaştırılması ve hemen hemen tümünün serbestleştirilmesi,Hollanda peynirinden çikita muzuna kadar tüm malların ülkeye girmesi,yerli üretimide iyice azaltığı gibi,ortalığı ithalmallar kasıp kavurdu.En basit örneği,yabancı sigaraların,Türkiye piyasasını kapması oldukça kolaylaştırıldı.Ve Türkiyeli tütün üreticileri ölme noktasına getirildi.

"Gelişen Türkeye" Safsatasının Ekonomik Durumuna Kısaca Değinelim

80'li yıllarda vurgunculuk,spekülatörlük,hayali ihracat,tahtakale piyasası,köşe dönme' edebiyatı adı altında zenginler dahada zengin,yoksullar dahada yoksullaştırıldı.Halkın alım gücü muazzam ölçüde düşerken,üst tabakanın milli gelirden payı iki-üç misli arttı.Alt kesimlerin milli gelirden aldığı payda bir o kadar azaldı.İşsizlik son on yılda iki kat artarak,bugün %26'ların sınırına dayanmıştır."İhracat gelirleri arttı" hikayesinin altında yatan gerçek ise,kitlelere gösterilmek istendiği gibi değildir.Son on yıl içinde sanayide yapısal bir değişiklik olmadığı halde,ihracatın artması sözkonusu olamaz.Ama Özal hükümeti,"ihracatı artırdık" diyerek kendinden başka kimseyi kandırmamaktadır.Oysa olan şudur:Döviz kuru ve teşvik tedbirleriyle,pahalı sanayi ürünleri ucuza ihraç edilmektedir.Sanayici ürünlerini iraç ediyor ama,dışarıya satarken ya üretim maliyetinde ya da üretim maliyetinin altında satıyor.Ama devletten yüklü bir sübvansiyon aldığı için fazlasıyla kar sağlamış oluyor.İşte buna örnek olması açısından bir tablo:

İmalat Sanayii Ürünlerinin Mal Gruplarına Göre Dağılım

	1962 (%)	1972 (%)	1982 (%)	1987(I) (%)
I.	62.2	46.6	44.I	40.9
2.	27.8	39.4	40.3	44.7
3.	10.0	14.0	15.6	I4.4
Top.	100.0	100.0	100.0	100.0

*Kaynak:DPT

(I)I989 Programından,1988 fiyatı ile

Görüldüğü gibi sanayide değişen pek bir şey yok.O halde hangi ihracat "patlamasından" sözediyor bu şahtekarlar sürüsü?

"Halkın refahının geliştiğinden" dem vuran egemen sınıflar, gerçekleri saptırmaktadırlar. Yüzde yüzlere varan enflasyonla,giderek düşen alım gücü ,sınıflar arası uçurumu dahada artırdığı gibi,tüm emekçilerin milli gelirden aldıkları pay daha da düşmüştür.İşte bir tablo:

Türkeyide Gelirin Kesimler Arası Oransal Dağılımı (yüzde)

Yıllar	Tarım	Maaş ve Ücret	Faiz,Kira ve Rant
I970	3I.08	3I.I5	37.77
I975	30.76	3I.5I	37.73
I980	23.87	26.66	49.47
I983	20.52	24.78	54.69
I988	I6.30	I5.60	69.I0

*Aynı kayrak

Faiz,kira ve rantın 80'li yıllarda giderek milli gelirdeki payı artarken,işçilerin ve yoksul köylülerinki azalmaktadır.Çünkü uzun süre ücretler dondurulduğu gibi,enflasyonun durmadan artması karşısında ücretler fazla artırılmadı ve enflasyon karşısında eridi.

Öte yandan nüfus dilimlerine görede milli gelir dağılımı korkunç düzeyde eşitsizdir.Bu konuda patronların derneği TÜSİAD'ın ve Prof.Dr.Merih Celasun'un ayrı ayrı hazırladıkları iki istatistiği yan yana verelim;

TÜRKİYE'NİN GELİR DAĞILIMI
(% Yirmilik Nüfus Dilimlerinin Gelirden Aldıkları Pay)

	Celasın Çalışması 1983	TÜSİAD Çalışması 1986
I 'inci % 20 nüfus	2.6	3.9
2'inci % 20 nüfus	6.9	8.4
3'üncü % 20 nüfus	I2.5	I2.6
4'üncü 9 20 nüfus	2I.4	I9.4
5'inci % 20 nüfus	56.9	56.9

Milli gelirin yarısından fazlasını bir avuç zengin yemektedir.Geriye kalan milyonlarca emekçi ise,çok cüzzi bir miktarını almaktadır.İşte egemenlerin "eşitlik" dediği şahtekarlık budur.Egemen sınıflar bütçenin büyük bir bölümünü askeri harcamalara ve diyanet işlerine ayırırken,çalışma,sağlık ve sosyal faaliyetler için ise çok az bir kısmını ayırmaktadır.Bu da,onların halkı ne kadar düşündüğünü göstermektedir(')

Ekonomik İstikrarsızlığın Siyasal Alana Yansımaları

siyasal istikrarsızlığın kaynağı ekonomik istikrarsızlıktır.Türk egemen sınıfları,I2 Eylül askeri faşizminin bazı muhalefet partilerini yasaklamaları

ve sonrası seçime sokmamaları sonucu,kendi aralarındaki çelişkiler süreç içinde giderek kızıştı.Özellikle 1989 26 Mart Yerel seçimlerinde ANAP'ın büyük oy kayıbına rağmen,hala hükümette kalması ve parlamento çoğunluğunu(%65) elinde bulundurması,SHP ve DYP'nin sert muhalefetleri ile karşılaştı.Egemen sınıf kliklerinin birbiri ile, halkın sömürülmesinden daha çok pay almak için yoğun dalaşmalarda bulunmaları doğaldır.Onlar,varoldukları sürece bu konuda birbirlerini boğazlama yolunu bile deneyeceklerdir.Ama devrimci mücadeleyi bastırmak ve devletin "bekasını" sağlamak için de kol kola gireceklerdir.Nitekimbugün,eskiye oranla bu konuda daha birlikçi hareket ediyorlar.Son olarak,"teröre karşı tavır" konusunda mecliste ortak tavır aldılar ve "devlete yönelik her tülü saldırı karşısında ortak hareket edeceklerinin" yeminini yaptılar.Egemenler ANAP'ın çıkardığı seçim sistemini eleştirmelerine rağmen,fazla ses çıkarmamaktadırlar.Çünkü çok az bir oy ile bir parti iktidara gelebiliyor.Bu nedenle SHP ve DYP yarın kendilerinin de % 30'lar civarında oy alabileceklerini düşünerek bu sisteme eskisi kadar karşı çıkmıyorlar.1982 anayasasını değiştirmeye de kimse yanaşmıyor.Değişiklikten söz eden SHP ise,işin özünü değil,sadece 141-142-163.maddeleri değiştireceklerini,o da tamamiyle ortadan kaldırma şeklinde değildir.Bu konuda bütün egemen sınıf partileri zaten anlaşma sağlamış görünüyor.Egemen sınıf partilerinin aralarındaki çelişkilerin keskinleşmesinin bir odağında Cumhurbaşkanlığı seçimi oluşturdu.Nitekim bugün Özal'ın cumhurbaşkanlığını SHP ve DYP muhatap almıyorlar.Bu uzun süre sorun olacağa benzemektedir

At Ve 141-142-163

Avrupa topluluğuna uzun süredir girmeye çalışan Türk egemenleri,bir türlü Avrupalı emperyalistlerden yeşil ışık alamadılar.Şu anda 1993'lere kaldı.Tabi bu,o tarihte At'a girecekleri anlamına gelmiyor.Bu nedenle Türk burjuvazisi sancılı ve sıkıntılıdır.AT'a girebelmek için,Avrupalılar görünüşte "demokratikleşme"yi öne sürselerde,işin esası bu değildir.Türk ekonomisinin çok zayıf olması At ülkelerini düşündürmektedir.Türkiye'nin At'a alındığı anda Türkiye'de yaşayan insanların azımsanmayacak bir kesiminin At ülkelerine akacağıda At burjuvazisini kara kara düşündürmektedir.Bütün bu nedenler Türkiye'nin At'a kabulünü zorlaştırmaktadır.AncakAvrupalılar Türk egemenlerini örkütmemek için sürekli oyalayarak tamamiyle ümitlerini kırmıyorlar,"bugün git yarın gel"taktiğini izliyorlar.

Türk egemen sınıfları ülkede "demokrasi"nin olduğunu göstermek için,siyasal alanda da bazı yumuşatmalara gitmek istiyorlar.Bunlardan birincisi,141,142,163.maddelerinde değişiklik yapmak istiyorlar.Bunun esas nedenini At'a girmek için olduğunu söylemek yanılgı olur.İç koşullar da bunu zorlamaktadır.Her şeyden önce sınıf mücadelesini pasifize etmek için,esasta komünist olmayan ama "komünist" ve "sosyalist" maskeli partilere izin vererek silahlı ve illegal devrimci militan mücadelenin önüne geçmek içindir.Öte yandan doğu Avrupa ülkelerindeki son gelişmelerde Türk burjuvazisini bu konuda cesaretlendirmiştir.

Komünistler açısından, elbette komünist propaganda ve örgütlenme üzerindeki yasakların kalkması yaralıdır.Ancak biz biliyoruz ki,Türk burjuvazisi sahte komünist partilerin legal olarak örgütlenmesine izin vereceklerdir.Proletarya diktatörlüğünü savunan ve bu konuda pratik eylemlere girişen örgütlenmelere kesinlikle müsade etmeyeceklerdir.Bunu kendileri de söylüyor.Ancak bizler buna rağmen kalkan yasaklardan yararlanmaya çalışır ve legal sınırların genişletilmesini zorlarız ve zorlamalıyız.163.madde şeriat partilerini yasaklamasına rağmen,Türkiye'de dini örgütlenmeleri geliştiren ve körükleyen Türk egemen sınıfları olmaktadır.Çünkü gericiliğin kaynağı bu olduğu gibi,kitleleri uyutmanın önemeli bir aracıdır.Egemen sınıflar devrimci mücadeleyi engellemek için bunu çok iyi kullanmaktadır.Biz komünistler,halkın dini duygularının zorla ortadan kaldırılmasından yana değiliz.Bu devrimden sonra uzun süreli bir eğitim sorunudur.Ama halkın din afyonu ile uyutulmasına karşıda mücadele ederiz ve etmeliyiz.

141,142'nin yumuşatılması sonucu legal olanaklar biraz daha artacaktır.Biz komünistler bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmalıyız.Ama revizyonist ve tasfiyecilerin yaptığı gibi tüm umutlarımız buna bağlı olamaz.Bizim esas sorunumuz siyasi iktidarı ele geçirmektir.Bunun yolu,burjuva parlamentosundan kesinlikle geçmez.Bu tür anlayışlar devrimi alçakca önlemek

demektir.Komünistler parlamento dahil tüm legal olanakları proletaryanın iktidarı ele geçirmesi için birer araç ,ama ikincil araçlar olarak kullanır.Çünkü ülkemizde devrimin yolu silahlı mücadeleden geçmektedir.Bunu reddetmek burjuvaziye teslim olmak demektir.

Egemen Sınıfların Dış Politikasıda,tam bir uşaklık politikasıdır.Özellikle ABD emperyalizminin işaret parmağı ile hareket etmektedirler.12 Eylül askeri faşist cuntası sonrası başta ABD olmak üzere Avrupalı emperyalistlerin Ortadoğu jandarmalığını en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştılar ve çalışıyorlar.İran Şahı'nın devrilmesinden sonra buradan boşalan jandarmalık görevi Türk egemen sınıflarına devredildi.Özal ABD'nin yeminli bir uşağı olduğundan,dış politikasını da,efendisinin direktifleri doğrultusunda yerine getiriyor.Özal'ın Türk-İslam sentezini savunması,ABD ile ters düşmesini getirmiyor.ABD kendi denetimi altında zaten bu tür anlayışların körunmasını sağlıyor.ABD'nin karşı çıktığı

nokta,Hümeynı'nin anti-ABD'ci islamcılığıdır.Ama ABD,Suudi islamcılığını desteklemektedir.Çünkü bu ülke egemenleri ABD'nin yeminli uşaklarıdır.ABD'nin ikide bir"Ermeni" konusunu gündeme getirmesi ise,Türk egemnlerinden daha fazle taviz koparmak içindir.Türk egemenleride zaten gereken tavizi vermektedirler.Osmanlılıların, son zamanlarında birbuçuk milyon ermeniyi katlettikleri gerçeğini gizleyebilmek için Türk egemen sınıfları her türlü yalana ve sahtekarlıklara baş vurmaktadır.ABD emperyalizmide Türk egemenlerinin bu konudaki zayıflıklarını bildikleri için kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır.Yoksa ABD'nin ermeni haklarının savunucusu olduğundan değildir.

TÜRK EGEMEN SINIFLARININ KÜRT POLİTİKASI

Türk hakim sınıfları Lozan Antlaşması'yla Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını alçakca gaspettikten sonra,Kürt u-lusu üzerindeki b skıları arttırmışlardır.Bugüne kadar olan ayaklanmaları ise,kanlı bir şekilde katliamlarla bastırmışlardır.Kürtlerin varlığını sürekli inkar etme yo-lunu seçmişlerdir.Ne varki var olan bir ulus yok edilemez.Kürt ulusu,1938 sonla- rından günümüze kadar ulusal haklarına sa hip çıkma konusunda ciddi bir mücadele et memesine rağmen,bugün Türkiye'nin gün- demine silahlı mücadelesiyle kendini gün deme sokmuştur.

PKK'nın 1984 ortalarında ayrı bir u lusal devlet kurma doğrultusunda başlattı ğı ve günümüze kadar sürdüre geldiği ve giderek geliştirdiği silahlı mücadeleyle, Kürt sorunu Türk hakim sınıfların en önem li sorunu haline gelmiştir.Emperyalistlerde bu konuya el atmakta gecikmemişlerdir.Türk hakim sınıfları uyuyan bir ulusun silahlı mücadele ile uyanmasını kolay ko- lay sindiremediler ve sindiremeyeceklerdir.Bu nedenle de,bu uyanışı bastırmak i çin her türlü alçakca yollara baş vuruyor lar.Başta askeri olarak bu mücadeleyi bas tırmaya çalışıyorlar.Bu nedenle Türkiye Kürdistanı bugün savaş bölgesi haline gel miştir.Türkiye Kürdistanı'nda sürekli ola ğan üstü Hal ilan etmiş ve başta üçüncü ordu olmak üzere,as keri gücünün önemli bir bölümünü bu alana kaydırmıştır.Buna ek olarak,Koruculuk sis- temini geliştirmiş ve özel çevik kuvvet o luşturmuştur.Türkiye Kürdistanı'nda bulu nan faşist Türk ordusu şu anda teyyakuz du- rumundadır.Nitekim,Türkiye Kürdistanı'nda tüm asker ve sivil görevliler(mahrumiyet bölgesi adı altında) normal ücretlerinin yanı sıra ek ücret almaktadırlar.Ayrıca Kürdistan'da yer alan illerin büyük çoğun luğu tek bir valilik altında birleştiril miştir.Türk hakim sınıfları tüm bu askeri önlemlerin yanında yoğun bir siyasi kampan yayada giriştiler.GAP projesini bunun bir aracı olarak kullanıyorlar.Ayrıca,özel "GAP TV" kanalı açarak,hertürlü propagan da yapmaya dahada ağırlık verdiler.Bütün bunlara rağmen Kürt ulusunun mücadelesi ön lenemedi ve önlenemezde..

Faşist Türk devleti,Kürt ulusunun varlığını resmen tanımamakla birlikte,"ana

dilin serbestliği" üzerinde durmaktadır.Bir çok devletçi burjuva yazarları Kürtlerin tanınmasını devlete önererek akıl hocalığı yapmaya çalışıyorlar.Egemenler,Kürt ulusunun varlığının tanınmasının kendilerine çok pahalıya mal olacağını bildikleri için,şimdilik zorla bastırmayı esas alıyorlar.Kürt ulusunun varlığının tanınmasının birçok ulusal hakları(özerklik vb.gibi) tanımayı beraberinde getireceğini bildiklerinden şimdilik zorla bastırmayı yeğliyorlar.Ulusal özerklik(kısmi) onlar için en son baş vurulabilecek taktiktir.Yani artık,askeri güç ile mücadeleyi bastıramadıklarını ve ipin ucunun koptuğunu gördükleri anda hiç şüphesiz onada baş vuracaklardır.

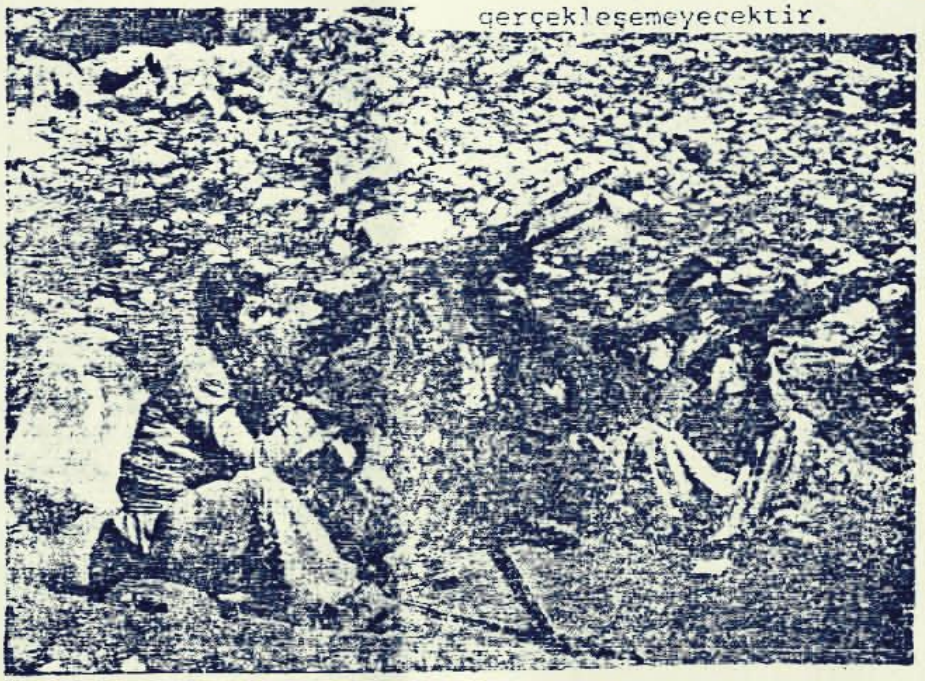

Bugün Kürdistan topraklarının(İran,Irak,Türkiye) üçünde Kürt ulusal mücadelesi silahlı olarak sürmektedir.Tabi en uzunu ve acılısı Irak'ta süren savaştır.Kürdistan'ın geleceğin Ortadoğu'su olacağını söylemek pek yanlış olmayacaktır.Emperyalistler,her ulusal savaşları kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalıştığı gibi,Türkiye Kürdistanı'nda süren ulusal savaşıda kullanmaya çalışacaktır.Nitekim şimdiden sahneye girmişlerdir.Türk hakim sınıflarını sıkıştırmak için yeri geldiğinde kullanacaklardır.Yalnız Türk hakim sınıflarına karşı değil,birbirine karşıda kullanmaya çalışacaklardır.Bütün parçalarda süren(Suriye'de şu anda Kürt ulusu sesiz durmaktadır)Kürt ulusal mücadelesine önderlik eden sınıflar,Kürt burjuvazisidir.Bunun içinde feodallerde yer almaktadır.Bu hareketlere önderlik eden sınıfların karekteri gereği,emperyalizmle uzlaşmaya yakındırlar.Bağımsızlıkçı yanları zayıftır.Yeri geldiğinde rahatlıkla bir emperyalizmle uzlaşmaya yanaşırlar.PKK'nın da durumu budur.PKK'nın ulusal özerklik için Türk hakim sınıflarıyla masaya oturmayacaklarını söylemekte eksik olur.Çünkü PKK'da böyle bir eğilim vardır.

Kürt ulusunun üzerindeki baskıların kalkması ve kendi kaderini serbestçe tayin etmesi ancak ve ancak,Türkiye'de yaşayan Tüm uluslardan halkların ortak mücadelesiyle olabilir.Türkiye'de yaşayan Kürt,Türk ve diğer azınlık uluslardan işçilerin,köylülerin ve diğer emekçilerin gerçek kurtuluşu elbette partimiz TKP/ML önderliğindeki silahlı mücadeleyle olacaktır.Bu gerçek görülmedikçe Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu da gerçekleşemeyecektir.

Devrimci Durum Gelişiyor

12 Eylül Askeri faşist cuntanın halkın mücadelesini yoğun saldırılar ile bastırmasından bu yana on yıl gibi bir süre geçti.Bu on yıllık süreçte,ege sınıflar yasalarıyla olsun,polis,asker ve mahkemeleriyle olsun devrimci mücadeleyi sürekli geriletme ve gelişmesinin önüne set çekmek için uğraşıp durdular ve halende buna devam ediyorlar.1981-86 arası sus an(susturulan) çeşitli milliyetlerden Tükiye halkı,bugün o susukunluğu ve depolitize olma durumunu yıkmıştır.Bir 1980 öncesi gibi hareketlilik ve kitlesel mücadele yaşanmasada,halkın mücadelesinde gelişmeler önemli boyutlara gelmiştir.Egemen sınıflar, artık ; "12 eylül öncesine dönmeyelim,yoksa asker gelir" tehditleriyle halkın mücadelesini engelliyemiyorlar.Halk bu tür baskı ve

tehdit masallarıyla uyutulmasına karşı çıkmaktadır.Baş öğrenci gençlik olmak üzere işçi sınıfı ve köylülük,ölü toprağı üzerinden atmıştır.Baharda dirilen ve canlanan toprak gibi,halkımızda ayakları üstünde doğrulmaya çalışmaktadır.İşçi ler,grevlerle,çeşitli boykotlarla,'yuh'larla ve yürüyüşlerle,ekonomik ve demokratik (daha çok ekonomik) taleplerini sesli şekilde dile getirmektedir.1989 bahar eylemleri bunun güzel bir örneğidir.Önümüzdeki günlerde yine grevler çoğalacaktır.Bu kez dünden daha da ileri olacaktır.İşçilerin talepleri daha çok ekonomik temelde olmakla beraber,içinde siyasi ve demokratik talepleri de barındırmaktadır.İşçilerin,demokratik taleplere yönelik eylemliklerinin az olması,onların örgütsüzlüğünden kaynaklanmaktadır.Örgütlü olanlar ise,Türk-İş gibi sarı sendikanın denetimi altındadır.Türk-İş devletin kontrolunda olan bir sendikadır.Bu sendikanın işçilerin ekonomik ve demokratik taleplerine sahip çıkması ve işçileri bu doğrultuda eyleme geçirmesi sözkonusu olamaz.Yer yer kaz çıkışları,işçilerin zorlaması ve işçileri kontrol altında tutmak içindir.İlerici sendikaların 12 eylül de kapatılması ve yeni sendika kurmanın oldukça zorlaştırılması,meydanları Türk-İş gibi burjuva sendikasına bıraktı.Bu durum işçilerin daha aktif eylemlere girmesini zorlaştırmaktadır.Çünkü gerici sendikalar,devletin dümen suyundan çıkmamaktadır.

Komünist ve diğer devrimci hareketlerin işçi sınıfı içinde ve sendikalarda örgütlülüklerinin zayıf olması,işçilerin daha ileri siyasi talepler doğrultusunda örgütlenmesi ve eyleme geçirilmesini zorlaştırmaktadır.Bu nedenle gelişen hareketler daha çok ekonomik taleplerin sınırları içinde kalmaktadır.Gelişen hareketlerin kendiliğinden olmasının bir nedenide budur.Bunu aşmanın yolu işçi sınıfı içinde komünist örgütlülüğü geliştirmektir.

Önümüzdeki günlerde,İşçi sınıfının mücadelesinin odaklanacağı noktalar,ücretlerin artırılması olacağı gibi,demokratik talepler üzerinde de yoğunlaşacaktır.Bunların başında grevler üzerine konan yasakların kalkması,genel grev,dayanışma grev hakkının elde edilmesi,toplu sözleşme haklarının genişletilmesi,sendikalaşmanın kolaylaştırılması vb.gibi talepleri içerecektir.Komünistlerin görevi işçi sınıfının ekonomik ve demokratik taleplerine sırt çevirmeden ve bu doğrultudaki taleplerine de sahip çıkarak,onları daha ileri mücadeleye,devletin teşhirine yönelik ve çeşitli siyasi talepleri içeren eylemlikler doğrultusunda örgütlemek ve eylemliklere seferber etmektir.İşçi sınıfının en büyük örgütlülükleri olan sendikalar içindeki çalışmaya ağırlık vermenin önemi kendiliğinden açıktır.Partimiz bu konuda olumlu adımlar atmasına rağmen,gelinen aşamada yetersizdir.Bu çalışmamızı daha ileri boyutlara sıçratmalıyız.

İşçi sınıfının dikkatlerini daha çok siyasi taleplere çekmeliyiz.Hükümetin ve devletin teşhirini yoğunlaştırmalıyız.Ozellikle Türk hakim sınıfların Kürt ulusu üzerinde ki baskılarının kınanması ve aktif olarak karşı çıkılması için protesto eylemliklerini geliştirmeliyiz.Yeniçeltek katliamlarında olduğu gibi,işçi sınıfının pasifte olsa protestoları (saygı duruşu ve İstanbul Belediyesi İşçilerinin işi iki saat yavaşlatması vb.gibi.) olurken,Kürdistan'da Türk devletinin katliamlarını kınama ve daha ötesi protesto gibi eylemlikler ya yok,ya da çok sınırlıdır.Bu nedenle Partimiz militanları işçi sınıfı içinde Kürt ulusuna yönelik katliamların protestosuna önem vermeli ve bu doğrultuda eylemlikler geliştirilmelidir.Bu sorun sadece bir işçi sınıfı için geçerli değildir.Öğrenci gençlik ve köylülük içinde geçerlidir.Öğrenci gençlik bir çok olayı protesto ederken,Kürt ulusuna yönelik katliam ve baskıları protesto da oldukça duyarsız kalmaktadır.Bunların nedeni;Türk milliyetçiliğinin etkisini kıramamaktan kaynaklanmaktadır.

Köylülüğün ve dargelirli memurların mücadelesi dahada zayıftır.Özellikle yoksul ve orta köylülüğün örgütsüz olması bunun birinci nedenidir.Türkiye Kürdistanı'ndaki kürt köylüleri yer yer baskı ve toplu göçlere karşı çıkmakla birlikte,Türk köllülüğünde belirgin bir hareketlenme yoktur.Varolan hareketlenmeler ise,daha çok küçük üreticilerden gelmektedir.

Kürt köylüleri,Kürdistan'da süren partimiz TKP/ML ve küçük burjuva devrimci hareket olan DABK önderliğindeki sosyal kurtuluş mücadelesi doğrultusundaki gerilla savaşına destek olurken,Kürt ulusal mücadelesi veren PKK önderliğindeki gerilla savaşını da desteklemektedir.Türiye Kürdistan'ının

güneyinde Kürt milliyetçisi eğilimler daha fazladır.Bunda PKK'nın mücadelesinin önemli bir etkisi vardır.Nitekim faşist Türk devletinin mili baskılarına karşı burada son zamanlarda kitlesel hareketlerde görülmeye başladı.Bu önemli bir gelişmedir.Silopi ve Nusaybin'deki gelişmeler bu açıdan olumludur.Partimizin mücadelesinin yoğunlaştığı Dersim ve çevresinde ise sınıf mücadelesi ağırlık kazanmaktadır.

Parti Merkez Komitemizin 3.Toplantısında doğru olarak saptadığı gibi;Devriminizin odağı Türkiye Kürdistanı'dır.

Başka bir deyişle Türkiye devriminin [illegible] Türkiye Kürdistanı'n da [illegible]maktadır.Bunun böyle olmasının nedeni [illegible]erilla savaşına bu alanların çok elverişli olmasının yanında,ulusal çelişki ve toplak çelişkisininiç içe olması bu nedenlerin temel koşullarını oluşturmaktadır.Bunun devrimin lehine getirdiği bir çok olumlu yanları var iken,düşmana aleyhine oluşturduğu önemli nedenler de vardır.Birincisi,düşmanın bu alanları tamamen kontrol altında tutamayışının yanında kitlelerin silahlı mücadeleye destek vermesidir.Kürt ulusal mücadelesinin sürmesi komünistlerin yararınadır.Önemli olan;komünistlerin [illegible] soruna doğru çözümler getirerek demokratik Halk Devrimiyle bu sorunu çözebeceğinin güvencesini Kürt proletaryasına ve diğer emekçilerine kavratmasıdır.Doğru taktiklerle bu sorun çözülebilecektir.Kürt milliyetçiliği ancak doğru politika ve buna uygun pratik adımlarla yok edilir.Aksi taktirde yok edilemez.Kürt ulusal mücadelesinin sürmesi,düşmanın hedeflerini daraltma yerine çoğaltacaktır.Buda Partimizin yararına olacak.Çünkü,düşmanın hedefi genişleyince,bizim hareket alanımız genişlerken,Kürt ulusal hareketininde düşmanı olan Türk devletini bir kaç cepheden zayıflatmanın koşulları doğacaktır.

Türkiye İşçi sınıfı ve Tüm emekçiler Kürt sorununa sahip çıkıp,devletin milli baskısına karşı mücadele etmedikçe,Kürt ulusunun esilen bir ulus olmaktan kurtulması zordur.Türkiye devrimi çok kanlı olacaktır.Emperyalizmin desteğindeki Türk devletinin kısa zamanda yıkılmasını hayal etmek,devrimi imkansız kılmak ve uzun süreli savaşa hazırlıksız yakalanmak demektir.Kürt ulusunun üzerindeki milli baskının kalkması ve kendi kaderini serbestçe tayin etme hakkını elde etmesi,çeşitli miliyetlerden Türkiye halkının TC.devletine karşı ortak mücadelesiyle olacaktır.Ancak,bunu kavramayanlar,hiç bir zaman Kürt ulusunun üzerindeki milli baskıyı kaldıramaz.Türk emekçileri de,Kürt ulusu üzerindeki milli baskılara karşı aktif mücadele vermedikçe kendileri de özgürlüğüne kavuşamaz.Bu nedenle esas sorun ortak mücadeledir.Bu mücadeleyi TKP/ML önderliğinde birleştirerek devrimi gerçekleştire biliriz.

Köylülerin mücadelesi diğer emekçi kesimlerin mücadelesine oranla zayıf olduğunu belirtmiştik.Ama küçük üreticilerin taban fiatlarının düşük tutulmasına karşı çıkmaları temelindeki eylemlikleri ve çeşitli protestoları yavaş yavaş,gelişmektedir.Geçtiğimiz günlerde,Manisa ve Akhisar Tütün üreticilerinin,devletin ilan ettiği tütün taban fiyatını protesto temelindeki direnişleri kendiliğinde ve devrimci içerikten yoksunda olsa olumludur.Bu direniş;küçük üreticilerin eylemliklerinin komünist ve devrimciler tarafından örgütlendiği taktirde daha ileri boyutlara sıçrayacağının bir göstergesidir.Genellikle ülkemizde,küçük üreticilerin bulunduğu alanlarda bu tür eylemler olmaktadır.Tütün, fındık, çayşeker pancarı, çay üreticileri,eylemliklere daha yatkındır.Bunların kısmen örgütlü (kooperatiflerde) olması böyle eylemlere girmelerini kolaylaştırmaktadır.Komünistler,köylüleri kooperatifler temelinde de örgütlemelidirler.Silahlı mücadelenin olduğu alanlarda da bu tür ekonomik-demokratik örgütlenmeleri geliştirmeliyiz.Kitlelerin silahlı mücadele içinde örgütlenmeleri bizim için arzulanan bir şeydir.Ve hedefimiz budur.Ama,daha alt örgütlenmeleri küçümsemek ve onlara sırt çevirmek,kitlelerden kopmayı getirir.Yoksul ve orta köylülerin sorunlarına sahip çıkılmalı ve ekonomik-demokratik örgütlenmeleri yaygınlaştırmalıyız.En geri örgütlülüğün örgütsüzlükten daha iyi olduğunun bilinciyle hareket etmeliyiz. "Aç sınıfın laneti" Bu tür örgütlenmelerin siyasal hedeflere yöneltilmesini sağlamak,onların içinde örgütlenerek ve onları devrimci bir temelde siyasal iktidar hedefi doğrultusunda yönlendirmekle gerçekleşecektir.

Ülkemizde memur hareketi son on yılda en örgütsüz ve sesisz dönemini yaşamaktadır.Bu memurlar üzerinde ki,yoğun baskıdan kaynaklanmaktadır.Memur hareketi

içinde en ileri olanı elbette öğretmen hareketidir.Ancak,bu kesim kendi içinde örgütlenmesini sağlayamadı.Faşist devlet öğretmen örgütlenmesinin önüne yasal engeller çıkardığı gibi,üzerindeki baskıları görülmemiş boyutlara çıkardı.Yeni yeni örgütlenmeler olsada bu kitlesel eylemliklere dönüştürülecek boyutlara ulaşmadı.Öğretmenlerin ve diğer memurların en önemli sorunu sendikalaşmadır.Şu anda sendikalaşmaları yasal olarak yasak.Memur hareketini örgütlerken sendikalaşma hedef alınmalıdır.diğer yandan üzerlerindeki baskı ve sürgün olgularının kaldırılması ve geriletilmesi talepleri doğrultusunda mücadele edilmelidir.Memur dernekleri içinde çalışma yapmamızşarttır.Memurların mücadelesi küçümsenmemelidir.Memurları içindeki kitle örgütlenmeleri temelinde örgütlemeliyiz.

Öğrenci gençliğin mücadelesi,her zaman olduğu gibi,diğer kitle mücadelelerinden önde gelişti.12 Eylül cuntasıyla öğrenci kitlesi kışla tipi üniversitelere hapsedilmeye çalışıldı.Ancak bu kışla disiplinini ilk yıkan yine öğrenci kitlesi oldu.YÖK gibi faşist kurumlar ile öğrenci kitlesi cendere içine almaya çalışan egemen sınıflar,bugün YÖK'ün sökmediğini görerek acz içinde kalıyorlar.Devrimci-demokrat öğrenci gençlik üzerindeki baskılara karşı aktif mücadele yöntemlerine baş vururken,öğrenci kitlesinin büyük bir bölümünü hala bu eylemlikler içine çekememiş ve örgütleyememişlerdir.Buna rağmen öğrenci gençlik eylemleri militan bir çizgiye kaymaktadır.

Öğrenci gençliğin esas sorunu,YÖK ve onun getirdiği faşist-feodal eğitim tipinin ortadan kaldırılmasıdır.Bu demokratik bir taleptir.Partizan Gençlik Hareketi salt bu taleplerle yetinemez.Öğrenci gençlik hareketini daha ileri,siyasal iktidar hedefine yönlendirmelidir.Reformist ve revizyonistlerin çizdiği sınırlar kesinlikle aşılmalıdır. Bugün faşist devletinin de istediği,öğrenci gençliğin "barışçıl" gösterilerle yetinmesidir.Komünist örgütlenme olan TMLGB, gençlik hareketinin refonmist çizgide yürümesine karşı çıkmalı ve bu türden revizyonist anlayışlara karşı mücadele etmelidir.Öğrenci gençliğin akademik demokratik mücadelesine sahip çıkar ve ona önderlik ederken,devrimci öğrenci gençlik hareketinin bu boyutta kalmaması dikkat etmeli ve onu siyasal iktidarı alma doğrultusunda örgütlemelidir.Öğrenci gençli tüm devrimci siyasal ve pratik olaylar içinde harekete geçirmelidir.TMLGB,partiye taze kanı daha çok bu gençlik içinden aktaracaktır.Bu da gençliği siyasal olaylar karşısında duyarlı kılmakla olacaktır.TMLGB,korsan gösterileri yaygınlaştırmalıdır.Her hagi bir önemli siyasal olaylar karşısında gençliği harekete geçirmelidir.Özellikle Kürt ulusuna yönelik baskı ve katliamlara karşı gençlik duyarlı kılınmalıdır.Önümüzdeki süreçdeöğrenci gençliğin hareketi silahlı boyutlara ulaşacaktır.Nitekim daha bugünden bu yer yer başlamıştır.Ancak,öğrenci gençliği diğer emekçi kitlelerinden koparmamak gerekir.Asi taktirde,güney Koredeki kalır.TMLGB,elbette salt öğrenci gençlik içinde örgütlenmiyor.İşçi ve köylü gençlik içindeki örgütlenmesini de bu militan mücadele içine çekmeli ve onlarıg da harekete geçirmelidir. TMLGB,öğrenci gençliğin büyük bir bölümünü kucaklamalıdır.Bu yönde politikalar geliştirerek,gençlik kitlesinden kopuk bir avuç militan tip yaratmamalı,ama,geri kitlelerden "koparız" anlayışı ilede,gençlik hareketi geriye çekilmemelidir.Bu ayrıma dikkat edilmeli ve ne çok sol ne de sağ hareket edilmeli.Bildiri,afiş,pullama vb. araçlar ile ajitasyon ve propagandaya önem vermelidir.

TMLGB,öğrenci gençliğin örgütsüz kalmasına karşı çıkmalı ve bugün öne çıkan, Merkezi Demokratik Öğrenci Fedarosyonları derneklerini örgütlemeye önem vermelidir.küçük burjuvaların kitlelerden kopuk örgüt anlayışlarına karşı çıkmalıdır. Dernekler geniş kitleleri kucaklayacak bir platform temelinde olmalıdır.Tabi siyasal temeli anti-emperyalist,anti-faşist ve anti-feodal olmalıdır.Tüm devrimci-demokrat öğeleri içermesi kömünistlerin yararınadır.Geniş tabanlı ve militan yapıyı sahip derneklerin oluşumu bizim hedefimiz olmalıdır.Geniş kitleleri kucaklayan eylemliklere ağırlık vererek militan mücadeleyi yükselte biliriz.

* * *

açıklam

12 Eylül yargılamaları tüm sonuçlarıyla birlikte iptal edilmelidir.

Yaşasın Demokratik Halk Devrimi ve Yeni Demokratik Anayasa Mücadelemiz.

Ocak 1990

TKP/ML-MKSB

HALKIMIZA AÇIKLAMA

1989 Mayıs ayı içinde, şehirlerde ve kırsal alanda partimiz ,bir çok askeri eylem gerçekleştirdi.Bu eylemlerin açıklanmasında bazı yanlış bilgiler verildi.Yanlış bilgiler verilmesinin nedeni,M'mize yanlış bilgilerin verilmesi sonucu olmuştur.M'mızın hatası ise,bunların gerçeklik derecesini fazla araştırmadan kamuoyuna duyurmak oldu.

1989 Mayısında İstanbul'da Başıcılar Karakolu'nun taranması ve Bostancı tarafında bir polis ekip otosunun tarnması sırasında "polislerin öldüğü" duyurulmuştu. Ancak daha sonra yapılan araştırmada polislerin ölmediği ortaya çıktı.Ancak yapılan eylemler doğrudur.Bu konuda partiye yanlış bilgi verenler için soruşturma açıldı.

Öte yandan yine 89'Mayıs ayı içinde kırsal alanda bir çok eylem gerçekleştirildi. Bunlar daha çok taciz hareketleriydi. Çamlıkezek karakolunun taranduğu kamuoyuna duyurulmuştu. Bu yanlış anlama sonucu olmuştu.Oysa taciz hareketi Çamlıkezek'de değil Ovacık'taı olmuştur.

Bu yanlışlıkları bazı küçük burjuva oportünist siyasetleri kullanmaya çalıştı. Özellikle DAİK'çılar, dahada ileri giderek, partimizin bu eylemleri "yapmadığını", "halkı kandırıyorlar" şeklinde açıkladılar. Yapıldığı açıklanan eylemlerin hepsi doğrudur. Yanlış olan,İstanbul'daki eylemlerde "polislerin öldüğü" açıklamasıdır. Ayrıca Ovacık yerine 'Çamlıkezek' yazılmıştır. Yapılan bu yanlışlar, partimiz tarafından bilinçli olarak yapılmamış,yanlış anlamalar sonucu yapılmıştır. Partimiz, yapmadığı hiçbir eylemi hiçbir zaman üstlenmemiş ve üstlenmeyecektir.

İllegal çalışma yapan ve zor koşullar altında mücadele eden bir örgütün, bu tür yanlışlıklar yapmasından doğal bir şey olamaz./ Sorunu böyle kavramayıp, partimizin halkımızı yanılttığını iddia edenler artniyet taşımaktadır. Halkımız sonu çok iyi bilmektedir: Partimiz TKP/ML, mücadele tarihi boyunca yaptığı tüm eylemleri üstlenmiştir. Hatalı olan eylemlerini de açıklamıştır. Bundan sonrada hatalarını halka açıklamaktan kaçınmayacaktır. Bu anlayış, partimizi küçültmüyor, tam aksine yüceltiyor. Halkımıza güven veriyor.
Ocak'1990 TKP/ML-İKSB

* * *

Parti Merkez Komiteniz, Partimiz TKP/ML davasından yargılanıp İdam cezası alan İlkay Erhan Çınar'ın Partimizin hiç bir eylemine katılmadığını bir bildiriyle Kamuoyuna açıkladı. Bildirinin tarihi değeri açısından olduğu gibi dergimize aktarıyoruz.

HALKIMIZA
DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Bir süredir basında "TKP/ML-TİKKO I Davası"ndan yargılanıp idam alan ve idamı yargıtaycada onaylanan İlkay Erhan ÇINAR'ın durumu tartışılıyor.Geç kalmış bir tartışma olsada sevindiricidir.

İdam olayı olmasının yanısıra partimizin davasında yargılanıp idam alması nedeniyle olay bizi yakından ilgilendirmektedir. Bu vesileyle gerçeği bir kez daha kamuoyuna açıklamayı sorumluluğumuzun bir gereği olarak görmekteyiz Yapacağımız açıklamanın hukuki bir değer taşıyıp taşımayacağı ayrı bir konu, bu bizim sorunumuz da değil,ama tartışmalara ışık tutması ve vicdanları rahatlatması açısından yararlı olacağına inanmaktayız.

Parti Merkez Komiteniz, sorunu salt İ.Erhan Çınar'la sınırlı görmüyor. TKP/ML-TİKKO I davasında yargılanıp çeşitli cezalar alan birçok insan aynı ve benzer sorunla karşı karşıyadır. Burada hepsini değinmeyeceğiz. Hayati önem taşıyan üçkişinin durumunu ele alacağız. İ.Erhan Çınar dışında açıklayacağımız diğer iki kişinin durumu da, normal hukuk kuralları içinde tarafsız bir gözle incelendiğinde, ÇINAR'dan pek farklı olmadığı görülecektir. Bu kişilerden birisi Çınar'la aynı eylemle yargılanan ve idam alan Nezati KINALI, diğeri ise; başka bir eylemden dolayı yargılanıp idam alan Yaşar YILDIZ'dır.

İ.Erhan Çınar'ın eylemle uzak yakınbir ilgisi olmadığı gibi, P.mizin taraftarı bile değildir. Aynı şekilde Yaşar YILDIZ'da P.mizin taraftarı değildir ve eylemle hiçbir alakası yoktur. Hatta Yaşar YILDIZ'ın kendisi, P.mizin karşı-devrimci olarak değerlendirdiği ve Rus Sosyal-Emperyalizminin uşağı olarak gördüğü bir derneğin (İGD'nin) üyesidir. Nezati KINALI ise, bir dönem P.mizin taraftarı olmuş, ancak daha sonra P.mizle ilişkisini keserek kendi özel yaşamını sürdürmeye başlamıştır. P.mizin, kendi elemanı olmıyan insanları ve sıradan taraftarlarını eylemlere gönderme anlayışı kesinlikle yoktur. P.miz rastgele hareket eden, istediğinden istediğini yaptığı bir örgüt değildir. Belli kural ve ilkeler doğrultusunda hareket eden disiplinli bir yapıya sahiptir. P.miz halkı yanıltmaz, kandırmaz, bunu varlık koşuluyla asla bağdaştırmaz. Olduğu taktirde ise, hatasını hemen düzeltme yoluna gider. Burada kısaca vurguladığımız anlayışımız gereği Erhan ÇINAR'ı, Yaşar YILDIZ'ı ve Nezati KINALI'yı idam cezası için vesile yapılan eylemlere göndermeniz kesinlikle mümkün değildir.

Evet,bu insanların gerçek durumu bu olmasına rağmen, nasıl oldu da P.mizin yaptığı eylemlerden

devamı,sf.26

PARTİMİZ TİKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ
DEVRİMCİ TİKKO, KOMÜNİST GENÇLİK
ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB
SAVAŞI SAVAŞARAK ÖĞRENİYOR

Partimiz ve önderliğindeki yan kuruluşları tarafından 3.Konferans'tan bu yana bir dizi eylemler gerçekleştirdi. Eylemlerin özet bir dökümünü vermeye çalışacağız.

'87 Kasım-Aralık:

İlk eylemler konferansın propagandasına yönelik olmuştur. yaygın olarak bildiri dağıtımı, pullama, afiş asılması ve yazılamalar yapılmıştır. Bunlar İstanbul'da gerçekleştirilmişir.

'88 Ocak:

Tunceli'de düşmanla karşılaşan bir gerilla birliği (DAK'ın denetiminde bir birlikti. O zaman yş'larımız bu birlikler içinde yer alıyordu) çatışmaya girmiş ve bu çatışmada PÜ Metin KAYA yoldaşımız şehit düşmüştür.

'88 Şubat:

Tunceli'de düşmanla girişilen bir çatışmada parti Aday üyemiz Niyazi SEZGİ yoldaşımız şehit oldu.

'88 Mart:

29 komünist ve devrimci, faşizmin zindanlarını partimiz önderliğinde, etleri, tırnakları ve azimleriyle yıkarak kaçtılar.Bu olay ülkemizde olduğu gibi, dünya devrimci-demokrat göçlerinide sevinçe boğdu. Metris firarı eğemen sınıflara siyasi anlamda büyük bir yenilgi tattırdı. Çünkü "kuş uçmaz" dedikleri zindanları yıkarak 12 Eylülden bu yana komünistlerden ilk büyük yenilgilerini almışlardı. Firar tüm devrimci ve demokrat kamuoyunda sevinçle karşılandı. Halkımıza umut ve moral verdi. Bu kaçıştan sonra ozgeçlerinden kaçışlar sıklaştı.

'88 Mayıs:

I Mayıs'a yönelik pankartlar asılıp, bildiri dağıtılarak pullamalar yapıldı.

18 Mayıs'da Önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşı anmak için bildiriler dağıtıldı, pullama,afişleme, pankart asmanın yanısıra yazılamalar yapıldı. Ayrıca İstanbul Haçka'da TMLGB militanları tarafından ilk kez bir korsan gösteri düzenlendi. Yol kesilip trafik durdurularak pankartlar asıldı ve sloganlar atıldı. Hiçbir kayıp verilmeden korsan gösteri başarıyla sonuçlandırıldı.

Bursa İnegöl'de de bir polis otosu tarandı.

'88 Ağustos:

Ozgeçlerine yönelik yürüyüşe sokulmak istenen faşist "I Ağustos Genelgesi"ni protesto etmek için İstanbul Kadıköy Adliyesi önünde TMLGB militanları tarafından korsan gösteri düzenlendi. İstanbul ve Adana'da bu faşist genelgeyi protesto eden bildiriler dağıtıldı. İstanbul'daki kitle gösterilerine katılındı.

Irak Saddam faşizminin Kürt ulusuna yönelik katliamlarını protesto eden pankartlar İstanbul'da asıldı.

'88 Eylül:

12 Eylül 1980 Askeri faşist cuntasını lanetleyen onlarca pankart asıldı, İstanbul'da. Bildiri ve pullamalar yapıldı. Bu eylemlere gençlik örgütümüz dışında ilk kez işçi örgütlerimizde katılıyordu.

Zindanlar devrimci yaratıcılığa bir kez daha tanık oluyordu. Kırşehir ceza evinden Hacı Demirkaya yoldaşımızla birlikte 18 devrimci kaçtı.

'88 Ekim:

3.Konferansımızın yıldönümü dolayısıyla İstanbul'da onlarca pankart asıldı, bildiriler dağıtıldı.

İstanbul Tuzla köprüsü 7 Ekim'de 4 yoldaşımızın alçakca katledilmesiyle kana bulandı. İsmail Haldı Adalı, Fevzi Yalçın, Rıfa Şan ve Kemal Bozkurtlar yoldaşlarımız kanlarıyla devrim alevini daha da körüklediler.

'88 Kasım-Aralık-Ocak:

İstanbul'da işçi ve gençlik örgütlerimiz "Partiyi Yüceltelim Orduyu Destekle" kampanyamızı pratik eylemlikleriyle desteklediler. Bildiri,pullama, pankart ve boşlamalar yapıldı. Adana ve Mersin'de bildiriler dağıtıldı.

'89 Ocak:

İstanbul, Mersin, Adana, Ankara, Bursa'da "Devrim ve Parti Şehitleri"ni anma haftasında bildiri,pankart ve pullamalar yapıldı.

'89 Şubat:

İşkence yuvası Diyarbakır zindanlarından hastaneye getirilen Mehmet Özgül, hastaneden partimiz tarafından kaçırıldı.

30 Mart 1972 Kızıldere'de Mahir Çayan ve on arkadaşının katledilmesini protesto eden pankartlar asıldı.

'89 Nisan:

24 Nisan'da partimizin kuruluş yıldönümü nedeniyle İstanbu Eminönü'de trafik kesilip,"Partimizin 17. Yıldönümünü Komünist Coşkuyla Selamlıyoruz. TMLGB" imzalı pankarta asılıp,silahlı korsan gösteri yapıldı. Ayrıca işçi ve gençlik örgütlerimiz tarafından pankartlar asıldı.

'89 Mayıs:

1 Mayıs kitle gösterilerine İstanbul'da katılındı. 6 Mayıs 1972'de Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN, Hüseyin İNAN'ın idamlarının yıldönümünde İstanbul'da pankartlar asıldı.

2 ve 12 Mayıs tarihlerinde Tunceli'de gerillalarımız tarafından bir çok eylemler gerçekleştirildi. Ovacık'ta Yamanlar ve Mercan Karakolları taciz ateşine tutuldu. Bu eylemlerde bir astsubay ile birkaç asker yaralandı. Ovacık içinde önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümü nedeniyle pankart asıldı.

18 Mayıs 1973'de işkencede katledilen önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA ANILDI. İstanbul, Adana, Mersin'de bildiri ve pullamalar yapıldı, Bursa ve Ankara'da pratik eylemlikler geliştirildi. İstanbul'da 15 Mayıs'da bir polis otosu tarandı, 28 Mayıs'da Bağcılar karakolu tarandı. Bu eylemlerde düşmana kayıp verdirilemedi.

'89 Haziran:

1980 Kasım'ında yoldaşımız Necdet OKTAR'i işkenceyle öldüren işkenceci polis Zeki Çoşkun

'89 Haziran:

1980 Kasım'ında yoldaşımız Necdet ONARGİL'i işkenceyle öldüren işkenceci polis Zeki Coşkun Feriköy'de şehir gerillalarımız tarafından cezalandırıldı. Ancak katil yaralı olarak kurtuldu. Bu halk düşmanının cezası er geç verilecektir.

'89 Temmuz:

Metris'den firar edip tekrar yakalanan yoldaşımız Gazanfer YILDIZ, Bartın Cezaevinden tekrar kaçırıldı.

'89 Ağustos:

15 Ağustos günü gerillalarımız düşmana hiç beklemediği yerden bir darbe daha vurdu. Şiran'a bağlı bir köy karakolunu basarak düşmana ağır kayıplar verdirip, silahlarına el koydu.

'89 Eylül:

12 Eylül Askeri faşist cuntayı lanetleyen pratik eylemlilikler İstanbul, Ankara, Adana, Mersin ve Bursa'da gerçekleştirildi. Buralarda bildiri, pullama, kuşlama, yazılama ve çok sayıda pankartlar asıldı.

Mersin'de işkencesiyle ünlü bir karakolun basılması eylemi sırasında TMLGB'nin değerli bir militanı yoldaşımız Ahmet ŞAHİN ağır yaralı olarak düşmanın eline geçti. İşkence sonucu katledildi.

'89 Kasım-Aralık:

"Partimiz TKP/ML'yi Güçlendir, Ordumuz TİKKO'yu Destekle" Kampanyasını İstanbul, Adana, Mersin, Bursa ve İzmir'de pratik eylemlilikleri sürdürdük. Yaygın şekilde bildiri, pullama, kuşlama, yazılamalar yapıldı ve pankartlar asıldı. Ayrıca [illegible] silah alındı ve direnenler kurşunlandı.

24 Aralık 1978'de Maraş'ta MİT, polis ve faşistlerce katledilen 100'ün üzerinde halktan insan, demokrat ve devrimcinin anısına İstanbul ve Bursa'da pratik eylemlilikler gerçekleştirildi. Kitle gösterileri yapıldı. Bildiri ve pullamalar yapıldı. Pankartlar asıldı.

'90 Ocak:

"Devrim Ve Parti Şehitleri Haftası"nda Partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO İstanbul İl Komutanlığı tarafından, emekli albay Rıfat Uğurlutan adlı faşist MİT mensubu cezalandırıldı. Suçu: Birçok katliamlara katılması ve MİT psikolojik savaş uzmanı olması ve okullarda ilerici öğrencileri ispiyonlamasıydı. Ayrıca bu ay içinde İstanbul ve İzmir'de bildiri ve pullamalar yapıldı.

'90 Şubat:

Partimiz TKP/ML tarafından organize edilip örgütlenen İstanbul Bayrampaşa cezaevinden firar eylemi başarıyla gerçekleştirildi. İdamla yargılanan yoldaşımız Cemal Keser zindanları delerek partimiz saflarında tekrar aktif mücadeleye katıldı.

Şehirlerde günlük siyasal çalışmalara karşı birçok pratik eylemlilik arasında hayata geçirilmiş, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesi, işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesi temelindeki kitle eylemlerine katılınmıştır.

Partimiz TKP/ML önderliğinde yürütülen bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi kesintisiz savaşarak sürdürüyoruz. Bize olan

,devamı, sf.27

İlkay Çınar..

dolayı yargılanıp idam cezası aldılar, İstelik Necati KIPALI hariç, diğer ikisinin cezası yargıtayca bile onaylandı. Ortada elle tutulur hukuki bir delil yokken, mahkeme salonlarında "yargılanan" yoldaşlarımız tarafından gerçekler açıklanmasına ve bu kişilerin eylemlerle alakalarının olmadığı defalarca belirtilmesine rağmen, nasıl oldu da bu insanlara idam cezası verildi, yıllardır cezaevlerinde baskı ve işkencelerle yaşamak zorunda bırakıldı.

Sorunu adli bir hata olarak görmek büyük bir yanılgı olacağı gibi, işkencecilere ve işkence sonucu alınan ifadeleri yargılamada tek geçer delil(!) sayıp ağır cezalar veren çağ dışı yargıçların, suçlarına suç ortaklığı etmek demektir. Türkiye'de, sorun yargılamalarda tek tek ortaya çıkan haksız cezalarda değil, buna kaynaklık eden hukuki sistemin kendisindedir. Çağ dışı bir yargılama sistemiyle insanımız sebepsiz yere "kurban" gider. Kendisine insanım diyen, insan haklarını savunan, haksızlıklara karşı olduğunu söyleyen her insan, özellikle 12 Eylül Askeri faşist cuntasından sonraki yargılamalara şöyle bir baksın, zahmet edip biraz incelesin. neler görecek, inanıyoruz hayretler içinde kalacak, vicdanı sızlayacaktır.

Cunta şefleri, "olağanüstü mahkemeler kurmadık" diye övünürler ama, tek yaptıkları, mahkemeleri siyasi şubelere kurarak, burada işkence altında alınan ifadeleri direk mahkeme zabıtlarına geçmediği kaldı. Bu yapılmadı ama, işkence sonucu alınan ifadeleri yargılamada geçerli delil sayıldı. Uygulanan "vicdani kanaat" sistemi de vicdansızlığın, işkencede alınan ifadelere inanılmasının güvencesi yapıldı. Böyle yargılamaya böyle sonuçlar normaldir.

12 Eylül cuntası boyunca ve daha sonra yapılan yargılamalar, "12 Eylül Hukuku" diye yeni bir yargılama sistemi ortaya çıkardı. Mahkeme salonlarında sorgusuz savunmasız insanlara bol bol cezalar kesildi. Haksızlıklara karşı çıkmak ve mücadele etmek güzel bir şeydir, insani bir davranıştır. Ancak, haksızlıklara kaynaklık eden sisteme karşı çıkmak ve ortadan kaldırmak gerekir. Cuntadan sonra yapılan tüm yargılamalarda usülsüzlük ve haksızlık vardır. Onun için, 12 Eylül yargılamaları tümden iptal edilmelidir. Bu sağlandığı taktirde Erhan ÇINAR'a yapılan haksızlık ve adaletsizlik gibi daha yüzlerce, binlerce haksızlık ve adaletsizlik ortadan kaldırılmış olacaktır.

İ.Erhan ÇINAR'a yapılan haksızlığa karşı gösterilen ilgiyi, diğer tüm haksızlıklara karşı da gösterilmesi en büyük arzumuzdur. Tüm devrimci, demokrat ve ilerici kamuoyuna haksızlıklara karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Devrimci, demokrat ve ilerici olmak kolay değil, bedeline de katlanmak gerekir.

Kahrolsun faşist 1982 anayasası ve faşist ceza yasaları.

devamı sf.23

görevlerini silahlı mücadeleye hizmet edecek şekilde yerine getirmelidir. Bunun dışında, Partimizin önümüze koyduğu acil ve önemli görevler vardır. Bunların başında bugün, silahlı mücadeleyi geliştirmeye hizmet edecek olan gerillalarımızın silahlandırılmasıdır. Merkezi görevi geliştirecek halka budur. Gerilla birliklerimizi çoğaltmak ve yeni yeni alanlara açılmamız için partimizin silaha ihtiyacı vardır. Partimizi silahlandırmak için tüm var gücümüzle bu yolda çalışmalıyız. Silahlanma uzun vadeli bir sorun olmasına rağmen, asgari olarak silahlanmamız bugünün acil sorunları arasındadır.

Silahlanmanın esas yolu düşmandan silah kamulaştırarak olacaktır. Bunun yerine getirilmesi için de asgari oranda da olsa bir silahlanmaya ihtiyaç vardır. Bu nedenle, tüm parti organlarımız ve militanlarımız, partimizin asgari olarak silahlanması için harekete geçmelidir. Düşmanın silahlarına zorla el koymanın yanı sıra, satın alma ve halktan silah ve silah almak için yardım alma yöntemlerini seçmelidirler. Her parti organı, kendi çalışma alanlarında bunun nasıl yerine getirileceğinin yöntemleri üzerine tartışmalı ve partimizi silahlandırmak için harekete geçmelidir. Tek tek polislerden, karakollardan, düşman cephaneliklerini basıp almaktan çekinmemeli ve korkusuzluk göstermemelidirler. Partimizi silahlandırmadan silahlı mücadelenin verilemeyeceğini kavramalıyız. Halktan toplanan silahların yanı sıra, silah almak için toplanan paralar kesinlikle başka ihtiyaçlara harcanmamalı ve silaha yatırılmalıdır. Kitlelerin bu konuda desteğini almak için ajitasyon ve propegandaya önem verelim. "Bir silah Bir gerilla, Bin Silah Bin Gerilla"şiarı altında kampanyalar açmalıyız. Taraftarlarımızı, sempatizanlarımızı, devrimci-demokratları bu konuda harekete geçirmeliyiz. Her sempatizan ve her militanımızın önüne bir silah parası verme görevi koymalıyız ve bunu onlara kavratmalıyız.

Partimiz TKP/ML, kendi öz gücüne dayanarak silahlı mücadele vermektedir. Bu konuda hiç bir burjuva devletinden destek almamaktadır. Örneğin, Türkiye Kürdistanı'nda ulusal temelde mücadele veren PKK, bir çok gerici ülkeden silah almaktadır. Aynı ülkeler partimize destek vermeye kesinlikle yanaşmadığı gibi, kamp bile vermeye yanaşmıyorlar. PKK'nın kamp ve silah sorunu yoktur. Bu nedenle daha fazla gerilla birliklerini kısa zamanda savaşa sürebiliyor. Partimiz, diğer gerici ülkeler silah desteğinde bulunmuyor' diye mücadelesinden hiçbir zaman vaz geçmez ve geçemez. Partimiz, uzun süreli silahlı mücadeleye göre hazırlanmaktadır. Ve kendi öz gücüne dayanarak bu mücadeleyi geliştirecek ve iktidarı er geç alacaktır. Partimizin dayandığı yegane güç, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkıdır. Halkımızın partimize güveri sonsuzdur. Nitekim bu güvenleri hiç bir zaman boşa gitmedi. 12 Eylül askeri cuntası döneminde bütün revizyonist ve oportünist güçler silahlarını bırakırken, partimiz TKP/ML, silahları bırakmadı. Son on yıl içinde 150'yi aşkın gerillamız şehit düştü. Bunlar bizi yıldırmıyor. Her bir gerillanın ölümü yeni onların doğumu demektir.»

Silahlı mücadelenin geliştirilmesi için, partimizin silahlanmasına önem vermeliyiz. Bunun için görevlerimizin önemli bir yanını buna kaydırmalı ve parti kitlesini harekete geçirmek için kolları sıvamalıyız.

* * *

eylemler

[illegible] bir kez daha hatırlıyor ve şehitlerimizin [illegible] basarak diyoruz ki:

Herşey Kanal Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşı'nı Yaymak ve Geliştirmek Şiarıyla İleri...

Yaşasın Partimiz TKP/ML

Yaşasın Ordumuz TİKKO

Yaşasın Militan Gençlik Örgütümüz [illegible]

Azerbeycan...

burjuvazinin önderliği altında olsa da, milli niteliktedir. Uluslar baruva devrimleri sürecinde ortaya çıkan tarihsel bir kategoridir ve self-determinasyon ilkesi uyarınca dahil olduğu çok uluslu toplumlardan ayrılma hakkına sahiptir. Emperyalist bir ülkenin çatısı altındaki ezilen bağımlı ulusların merkezi otoriteye, ezen ulusa karşı geliştirdiği eylemin milli ve demokratik yanları nevcuttur.

Sosyal-emperyalist imparatorluğun bloktan çözülmeye paralel olarak girdiği çöküş sürecinde, NATO ve diğer emperyalistlerle geliştirdiği ilişkilerinin verdiği güç ve getirdiği politikaların ürünü olarak görülmesi gereken, ordu eliyle kitle katliamı; ulusal kurtuluşu mücadelelerinin kilometre taşı olarak doğunun ezilen uluslarının proletaryasına yeni ufuklar açmıştır.

Komünistlerin nihai hedefi; ulusal sınırlara bölünmüş dünyayı, proletarya enternasyonalizminin eğemen olduğu dünyaya dönüştürmektir.

* * *

MERKEZİ GÖREVİN YERİNE GETİRİMESİ İÇİN İLERİ

TİKKO GERİLLALARI

İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaş yoluyla halledilmesi, devrimin merkezi görevi ve en yüksek biçimidir. Devrimin bu Marksist-Leninist ilkesi evrensel olarak geçerlidir. ...) (askeri yazılar)

Partimizin önüne koyduğu merkezi görev silahlı mücadeledir. Silahlı mücadelenin devrimin esas tayin edici yoludur. Bunu kavramayan bir mantık, devrimi imkansız kılan oportünizm ve revizyonizmdir. Ülkemizdeki revizyonist akımlar, devrimi imkansız kılmak için akıl almaz yöntemlere baş vurmaktadır. Onların mantığı, silahlı mücadeleyi reddeden, tasfiyeci bir mantıktır. Partimizin bu anlayışlara karşı savaşımı bu nedenle önem kazanmaktadır. Çünkü oportünizm; "...bir rastlantı, bir günah, bir ayak kayması, tek tek bireylerin ihaneti değil, tüm bir tarihsel çağın toplumsal ürünüdür." (II. Enternasyonalin Çöküşü, Lenin)

Lenin yoldaşın da belirttiği gibi, oportünizm tek tek kişi sorunu değildir. Günümüzün oportünistlerinin de yıllardır silahlı mücadeleyi reddederek bugüne gelmeleri ve onca deneyimlere rağmen hala reddetmeleri komünistler açısından yadırganacak bir olgu değildir ve olamaz. Komünistler, bu ihaneçi akımları ideolojik ve siyasi olarak teşhire devam etmek zorundadırlar.

Merkezi görevimiz, Kemal Siyasi İktidarı kurmak için gerilla savaşını geliştirmek ve yaygınlaştırmaktır. Sorun partimize ve tüm militanlarımıza yüklediği önemli görevler vardır. Sorun silahlı mücadeleyi savunmakla bitmiyor. Bu işin önemli bir yanıdır. Ama tamamı değildir. Sorunun bir yanıda silahlı mücadeleyi yerine getirmek ve onu daha ileri bir boyuta götürmek için gereken örgütlenme ve araçlarını yaratmaktır. Her parti organı, çalıştığı alanlarda merkezi görevin inşası ve geliştirmesi için üzerine düşeni yapmakla karşı karşıyadır. Merkezi görevi güçlendirmek ve ona hizmet etmek demek, her şeyden önce, partimizin önündeki görevlerin parça parça yerine getirilmesidir. Bu, her parti organının yüklendiği görevleri en iyi ve yaratıcı bir şekilde yerine getirmesi demektir. İşçi sınıfının içinde çalışan komitelerin, işçi sınıfına partinin görüşlerini götürmek ve onları partinin etrafında örgütlemek demektir. Gençliğin görevi, gençliği TMLGB içinde örgütlemek ve onları siyasal iktidar hedefine yönlendirmek demektir. Kısacası, her parti organı

devamı, sf. 27